

รายงานวิจัย

เรื่อง

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
ที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN)

Learning Strategies in Japanese Vocabulary of Thai-Nichi
Institute of Technology Students in JPN Courses

ผู้วิจัย

ธนพล อรรถเอี่ยม

วิภาณี เพ็งเนตร

TNI

สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา
สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ปีการศึกษา 2557

คำนำ

รายงานการวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงลงได้ด้วยกรุณาอย่างยิ่งจากสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น และผู้อำนวยการสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรรณวิมล รุ่งธีระ ที่ให้โอกาสเข้าร่วมโครงการอบรมการเขียนบทความวิจัยและบทความวิชาการด้วยความเมตตานับตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จลุล่วง ผู้วิจัยขอใช้โอกาสนี้ขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณอธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น รองศาสตราจารย์ ดร.บัณฑิต ไรจน์อารยานนท์ ที่ให้การสนับสนุนผู้วิจัยให้ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยตลอดปีการศึกษา

ขอขอบพระคุณอาจารย์บัณฑิต อนุญาหงษ์ และดร.วิภาณี เพ็งเนตร ผู้ริเริ่มโครงการ รวมถึงเป็นอาจารย์ที่เลี้ยงคอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำปรึกษา แนะนำ รวมถึงจัดการอบรมวิธีการทำงานวิจัย ตั้งแต่เริ่มต้นจนการวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วง

ขอบคุณนักศึกษาสาขาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ปีการศึกษา 2557 ที่ให้ความร่วมมือในการทำแบบสอบถามกลวิธีศึกษาคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสาขาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษารายวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) และให้ข้อมูล รวมถึงข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยเป็นอย่างดี

ท้ายที่สุดผู้วิจัยขอน้อมระลึกถึงพระคุณบุพการี บิดามารดา และครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนตลอดมา และขอขอบคุณคณาจารย์แห่งสำนักวิชาพื้นฐานและภาษาที่ให้คำชี้แนะ ให้ความช่วยเหลือ และให้กำลังใจตลอดมา

ธนพล อรรถเอี่ยม

20 ก.ย. 58

TNI

บทคัดย่อภาษาไทย

หัวข้อวิจัย	กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN)
ชื่อผู้วิจัย	ธนพล อรรถเอี่ยม และวิภาณี เพ็งเนตร
คณะ/สำนัก	วิชาพื้นฐานและภาษา
สถาบัน	สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
ปีการศึกษา	2557

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้ มีความมุ่งหมาย 1) เพื่อศึกษาปัญหาในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นในวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ตามเพศ ชั้นปี และคณะที่ศึกษาใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้ ด้านกลวิธีทางสังคม 2) เพื่อเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นในวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ ของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ตามเพศ ชั้นปี และคณะที่ศึกษา 3) เพื่อศึกษาข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่ศึกษาในวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ ในปีการศึกษา 2557 จำนวน 291 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling Technique) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การทดสอบที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (one way ANOVA) หรือ F-test และวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาในวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ มีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น โดยรวมอยู่ในระดับใช้ปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านความรู้เกี่ยวกับ ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้ด้านกลวิธีทางสังคมก็มีการใช้ในระดับใช้ปานกลางเช่นกัน

2. นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาในวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจที่เป็นชายและหญิงมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น โดยรวมไม่แตกต่างกัน ส่วนรายด้านแตกต่างกันอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาในวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจที่เป็นชายและหญิงมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นไม่พบว่าแตกต่างกัน

3. นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาในวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจที่ชั้นปีต่างกัน มีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นโดยรวมไม่แตกต่างกัน ส่วนรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาในวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจที่มีชั้นปีต่างกัน มีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นไม่พบว่าแตกต่างกัน

4. นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาในวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจที่คณะที่ศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวมไม่แตกต่างกัน ส่วนรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น นักศึกษาที่ศึกษาในคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ และคณะบริหารธุรกิจมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านกลวิธีทางสังคม นักศึกษาที่ศึกษาในคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ คณะบริหารธุรกิจ และคณะวิศวกรรมศาสตร์มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาในวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ ให้ข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้ ควรให้ทำกิจกรรมในชั้นเรียนมากขึ้น เพราะเป็นโอกาสที่จะช่วยในเรื่องการจดจำคำศัพท์ และการใช้คำศัพท์ และควรมีการสอนคำศัพท์ที่ยากหลายๆครั้งเพื่อช่วยในการจำ และการใช้คำศัพท์ คำนั้น

คำสำคัญ : การสอนคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น, เทคนิคการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น, กระบวนการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น

TNI

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ

หัวข้อวิจัย	Learning Strategies in Japanese Vocabulary of Thai-Nichi Institute of Technology Students in JPN Courses
Name	Thanapol Auttaiem, Wipanee Pengnate
Faculty/College	College of General Education and Language
Institute	Thai-Nichi Institute of Technology
ปีการศึกษา	2014

ABSTRACT

The purposes of this research were 1) to study problems in learning Japanese vocabulary of Thai-Nichi Institute of Technology Business Japanese students 2) to compare Japanese vocabulary learning strategies of Thai-Nichi Institute of Technology Business Japanese students and 3) to compile additional opinions and suggestion

Research samples were 291 TNI students in second semester of 2014 academic year, derived through simple random sampling technique. The instruments used for gathering the data were the rating-scale and open-ended questionnaire. The statistics used for analyzing the data were frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test, F-test, and content analysis.

The research findings were as follows:

1. Problems in learning Japanese vocabulary of TNI Business Japanese students as a whole were at moderate level ($\bar{x} = 3.33$). When considered in each aspect, it was found that their the problems were at moderate level in Knowledge of Japanese Vocabulary, Memorization of Japanese vocabulary, Using Japanese Vocabulary, and Social interaction.

2. The students with different genders showed no significant differences in overall. When considered in each aspect, it was found that there were statistically significant differences at .05 level on Using Japanese Vocabulary.

3. The students with different academic year showed no significant differences in overall. When considered in each aspect, it was found that there were statistically significant differences at .05 level on Knowledge of Japanese Vocabulary

4. The students with different faculty showed no significant differences in overall. When considered in each aspect, it was found that there were statistically significant differences at .05 level on Memorization of Japanese vocabulary and Social interaction.

5. TNI students had supplemental suggestions as following:

5.1 Teacher should teach by using various activities because it would be a good opportunity for the students to remember new vocabularies as well as enable to use these vocabularies.

5.2 Teacher should repeat difficult vocabularies as often as possible because this helped the students to be familiar with these difficult vocabularies.

5.3 An activity that enhanced listening and writing skills was important for the students because it supported how to listen and write Japanese vocabularies at the same time.

5.4 It was important to motivate the students to use Japanese vocabularies learned in classroom in different situations.

Keywords: Teaching Japanese Vocabulary, Japanese Teaching-Learning Technique, Japanese Teaching-Learning Process

TNI

สารบัญ

หน้า

คำนำ

บทคัดย่อ

Abstract

สารบัญ

สารบัญตาราง

บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	2
ขอบเขตการวิจัย	2
นิยามคำศัพท์เฉพาะ	3
กรอบแนวคิด	5
สมมติฐานของการวิจัย	5
บทที่ 2 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา	7
ความหมายของการเรียนรู้ภาษา	7
ประเภทของการเรียนรู้ภาษา	7
รูปแบบการเรียนรู้ภาษา	11
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น	12
ความสำคัญของคำศัพท์	12
ความหมายของความรู้คำศัพท์	13
การพัฒนาความรู้คำศัพท์โดยใช้กลวิธีเรียนรู้คำศัพท์	14
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับกลวิธีเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น	16
ความหมายของกลวิธีเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น	16
ประเภทของกลวิธีเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น	17
ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กลวิธีเรียนรู้คำศัพท์	21
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	23
งานวิจัยภายในประเทศ	23
งานวิจัยต่างประเทศ	23

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	25
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	26
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	26
การเก็บรวบรวมข้อมูล	26
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	27
บทที่ 4 ผลการวิจัย	28
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษา ที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN)	29
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) โดยใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น โดยรวมและเป็นรายด้านได้แก่.....	30
ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) โดยใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นโดยรวม และในแต่ละด้าน จำแนกตาม เพศ ชั้นปีที่ศึกษา และคณะที่ศึกษา	37
ตอนที่ 4 การศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนักศึกษาที่ศึกษาวิชา ภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) จากแบบสอบถามปลายเปิดโดยวิธีการแจกแจงความถี่ และนำเสนอเชิงบรรยาย	42
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ	43
สรุปผลการวิจัย.....	44
อภิปรายผล	46
ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปปฏิบัติ	48
ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป	49
บรรณานุกรม	50
ภาคผนวก	57
ภาคผนวก ก เอกสารเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย	58
ภาคผนวก ข แบบสอบถามกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.....	62
ภาคผนวก ค ประวัติของผู้วิจัย	67

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN)	
จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา	29
ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนตามความคิดเห็นของนักศึกษา	
ที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) โดยรวม และรายด้าน	30
ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนตามความคิดเห็นของนักศึกษา	
ที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ จำแนกเป็นรายข้อ	31
ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนตามความคิดเห็นของนักศึกษาที่	
ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น จำแนกเป็นรายข้อ	32
ตาราง 5 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนตามความคิดเห็นของนักศึกษาที่	
ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้ จำแนกเป็นรายข้อ	33
ตาราง 6 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนตามความคิดเห็นของนักศึกษาที่	
ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) ด้านกลวิธีทางสังคม จำแนกเป็นรายข้อ	34
ตาราง 7 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น	
ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN)	
โดยรวมและเป็นรายด้านจำแนกตามเพศ	35
ตาราง 8 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น	
ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN)	
โดยรวมและเป็นรายด้านจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา	35
ตาราง 9 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น	
ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN)	
โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามคณะที่ศึกษา	36
ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN)	
โดยใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น จำแนกตามเพศ โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน	37

ตาราง 11 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อกลวิธีวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา	38
ตาราง 12 การทดสอบความแตกต่างของคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของอาจารย์ที่สอนภาษาญี่ปุ่น ตามความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น จำแนกเป็นรายคู่ ตามคณะที่ศึกษา	39
ตาราง 13 ค่าความถี่ ร้อยละของคะแนนความคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่อกลวิธีวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN).....	41

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันประเทศญี่ปุ่นเป็นหนึ่งในประเทศที่มีความสำคัญในด้านธุรกิจสำหรับประเทศไทย ดังนั้นภาษาญี่ปุ่นจึงจัดได้ว่าเป็นภาษาที่มีความสำคัญในเรื่องของการสื่อสาร และติดต่อธุรกิจกับชาวญี่ปุ่น สถาบันการศึกษาต่างๆ ในประเทศไทยจึงเริ่มมีการนำหลักสูตรภาษาญี่ปุ่นรวมอยู่ในหลักสูตรการเรียนการสอน Japan Foundation (2007) ซึ่งในการจะเรียนภาษาให้ประสบความสำเร็จนั้น กลวิธีการเรียนรู้ภาษาว่าเป็นเครื่องมือที่จะนำไปสู่การเรียนรู้ที่ง่าย และรวดเร็ว การที่ผู้เรียนสร้างแนวทางการเรียนของตนเองเป็นสิ่งสำคัญไปสู่การพัฒนาด้านการสื่อสาร และยังช่วยให้การเรียนภาษามีประสิทธิภาพมากขึ้น และช่วยให้ถ่ายโอนความรู้ใหม่ได้ดีขึ้นด้วย และยังกล่าวอีกว่ากลวิธีการเรียนรู้นั้นเป็นสิ่งที่สามารถสอนกันได้ การที่ผู้สอนแนะนำกลวิธีที่ดีให้ผู้เรียนนั้นก็จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้ Oxford (1990) นอกจากนี้การที่ผู้เกี่ยวข้องหันมาสนใจบทบาทของผู้เรียน มีส่วนช่วยในการเรียนภาษาที่สองเป็นอย่างมาก เนื่องจากผู้เรียนคือบุคคลสำคัญที่จะต้องเรียนรู้ภาษาใหม่ ถ้ามองข้ามตัวผู้เรียนไป จะทำให้การสอนภาษาที่สองเดินไปไม่ถูกทาง การวิเคราะห์ strategies ต่างๆของผู้เรียนจึงเป็นการแก้ปัญหาการสอนภาษาที่สองที่นับว่าตรงประเด็น อาวุธ วาจาสดัย (1990)

สอดคล้องกับ ชัยสิทธิ์ ศิลาเดช (2540) กล่าวว่าลักษณะการเรียนรู้ (learning strategies) มีความสำคัญมากต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรู้และถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนการสอน เป้าหมายสำคัญในการจัดการศึกษาคือการพัฒนาผู้เรียนให้สามารถเรียนรู้ผู้เรียนต้องมีกลยุทธ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพเป็นของตนเอง จึงจะประสบผลสำเร็จในการเรียนได้เป็นอย่างดี คณะกรรมการศึกษาแห่งชาติ ได้กำหนดแนวคิดหรือกระบวนทัศน์ในการพัฒนาการศึกษาในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540-2544) ข้อ 3.3.1 ให้การศึกษาเป็นกระบวนการที่ทำให้ผู้เรียนรู้จักการเรียนรู้ แสวงหาความรู้ด้วยตนเองในรูปแบบและวิธีการที่หลากหลายและรักที่จะเรียนรู้ต่อเนื่องตลอดชีวิต นอกจากนี้ ส. วาสนา ประवालพฤกษ์ (2542) กล่าวไว้ในประเด็นการจัดการเรียนการสอนว่า สภาพการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันที่เน้นความรู้ความจำ คงไม่เพียงพอที่จะเตรียมคนให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข การเรียนการสอนในปัจจุบันจำเป็นต้องสร้างบุคคลให้มีศักยภาพในการพัฒนาตนเอง รู้จักสร้างและหาความรู้ด้วยตนเองได้ และพร้อมที่จะเผชิญปัญหาที่ซับซ้อนในสังคม

โดยปัจจุบันสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นมีนโยบายพัฒนานักศึกษาให้มีทักษะทางด้านการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น และภาษาอังกฤษในระดับดีเพื่อรองรับการขยายตัวของธุรกิจและการเปิดเสรีของประชาคมอาเซียน คู่มือนักศึกษาประจำปีการศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น (2557) อย่างไรก็ตามพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจยังไม่ดีเท่าที่ควร ซึ่งส่วนหนึ่งมาจากปัญหาในเรื่องการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษา ดังนั้นการศึกษากลวิธีเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นเพื่อนำมาใช้ในการแก้ไขจุดบกพร่องในเรื่องของวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษา จึงเป็นสิ่งที่จำเป็นเนื่องจากผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร โดยในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น คำศัพท์ถือเป็นรากฐานที่สำคัญยิ่งที่ขาดไปเสียไม่ได้ซึ่งถ้าหากนักศึกษาไม่สามารถเรียนรู้ และนำคำศัพท์ไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ย่อมจะนำมาซึ่งรากฐานที่ไม่มั่นคง และทำให้การเรียนในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเกิดความยากลำบากมากขึ้น นอกจากนี้งานวิจัยนี้สามารถนำมาปรับใช้เพื่อเป็นแนวทางใหม่ สำหรับนำมาประกอบการสอนในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์แก่นักศึกษาอย่างสูงสุด และเพื่อให้สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นสามารถดำเนินนโยบายตามกรอบที่วางไว้ได้อย่างราบรื่น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นในวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ตามเพศ ชั้นปี และคณะที่ศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นในวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ ของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ตามเพศ ชั้นปี และคณะที่ศึกษา
3. เพื่อศึกษาข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) ในปีการศึกษา 2557 โดยมีประชากรและกลุ่มตัวอย่าง และตัวแปรที่ศึกษา ดังนี้

1. ประชากร

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น กรุงเทพมหานคร ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ชั้นปีที่ 1- 4 จำนวน 1200 คน ซึ่งสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นได้มีการจัดการเรียนการสอนนักศึกษาจำนวน 3 คณะ ได้แก่ คณะบริหารธุรกิจ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 291 คนได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (S Random Sampling Technique)

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น ประกอบด้วย

3.1.1 เพศ จำแนกเป็น

- ชาย
- หญิง

3.1.2 ชั้นปีของนักศึกษา จำแนกเป็น

- ชั้นปีที่ 1
- ชั้นปีที่ 2
- ชั้นปีที่ 3
- ชั้นปีที่ 4

3.1.3 คณะที่ศึกษา จำแนกเป็น

- วิศวกรรมศาสตร์
- บริหารธุรกิจ
- เทคโนโลยีสารสนเทศ

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

3.2.1 ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์

3.2.2 ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น

3.2.3 ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้

3.2.4 ด้านกลวิธีทางสังคม

นิยามศัพท์เฉพาะ

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 1-4 ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จาก 3 คณะ ได้แก่ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ และคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น หมายถึง สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เปิดสอนภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ซึ่งประกอบด้วย 3 คณะ ได้แก่ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ และคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN)

หมายถึง วิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นได้อย่างถูกต้องโดยมีการเรียนรู้ทางภาษาเกิดขึ้นแบ่งออกเป็น 4 กลวิธี ดังนี้ ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้ และด้านกลวิธีทางสังคม

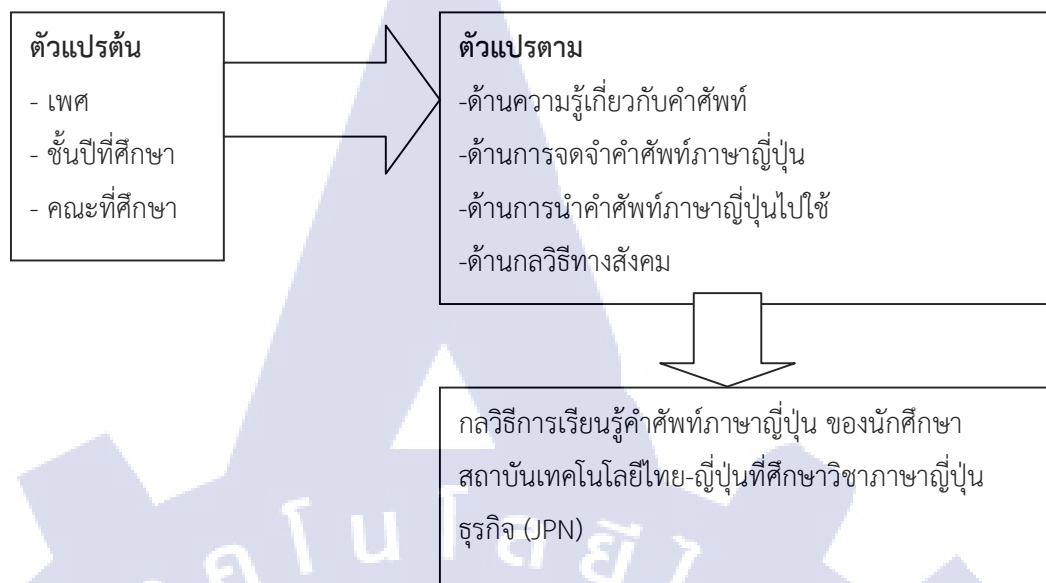
1. **ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์** หมายถึง หาความหมายและวิธีการใช้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นใหม่จากพจนานุกรมญี่ปุ่น-ไทย / ไทย-ญี่ปุ่น / ญี่ปุ่น-ญี่ปุ่น เค้าความหมายคำศัพท์ใหม่จากข้อความข้างเคียง หรือประโยคข้างเคียงของคำศัพท์ใหม่นั้นๆ เค้าความหมายของคำศัพท์ใหม่ภาษาญี่ปุ่นจากภาษาท่าทางของผู้พูด หาความหมายของคำศัพท์ใหม่ภาษาญี่ปุ่นมันโดยวิธีแยกองค์ประกอบของคำ เช่น รากศัพท์ ความหมายของตัวอักษรคันจิ เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาญี่ปุ่นจากโปรแกรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นในคอมพิวเตอร์ เปรียบเทียบคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นใหม่ๆด้วยตนเอง

2. **ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น** หมายถึง ชิดเส้นใต้หรือทำเครื่องหมายหลากสีคำศัพท์ใหม่ๆในสมุดจดจำคำศัพท์โดยวิธีการแต่งคำศัพท์เหล่านั้นเป็นประโยคจัดเก็บคำศัพท์เป็นหมวดหมู่ เช่น คำศัพท์หมวดเสื้อผ้า หรือคำศัพท์หมวดอาหารจัดเรียงคำศัพท์เป็นหมวดหมู่โดยเรียงลำดับตามตัวอักษร あ ถึง ん ทบทวนคำศัพท์ของคาบเรียนที่ผ่านมา ท่องจำคำศัพท์โดยการอ่านออกเสียงพร้อมความหมาย ท่องจำคำศัพท์ที่เป็นคำกริยาพร้อมกับคำช่วยทำบัตรคำศัพท์เพื่อบันทึกความจำจดจำคำศัพท์โดยการเขียนคำศัพท์นั้นหลายๆครั้ง และทดสอบการจำคำศัพท์ด้วยตนเอง

3. **ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้** หมายถึง ใช้คำศัพท์ที่เรียนมาในการฟังหรือการพูดประโยคภาษาญี่ปุ่น ใช้คำศัพท์ที่เรียนมาในการอ่านหรือการเขียนประโยคภาษาญี่ปุ่น ใช้คำศัพท์ที่เรียนมาสื่อสารกับอาจารย์ชาวญี่ปุ่นได้เป็นอย่างดี นึกถึงคำศัพท์เป็นภาษาญี่ปุ่นเมื่อพบเห็นสิ่งต่างๆในชีวิตประจำวันได้ สามารถนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นมาพูดหรือเขียนในชั้นเรียนอยู่เสมอ สามารถนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นมาพูดหรือเขียนนอกชั้นเรียน หรือสถานที่ต่างๆอยู่เสมอ อธิบายความหมายของคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น โดยการยกตัวอย่างเหตุการณ์และประโยคอย่างง่ายในการอธิบาย สามารถใช้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นที่เรียนมาในสถานการณ์การได้ บุรณการคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นในการฟัง พูด อ่าน เขียนได้ และ สังเกตปฏิกิริยาของกลุ่มเพื่อนเพื่อดูว่าสามารถใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องหรือไม่

4. **ด้านกลวิธีทางสังคม** หมายถึง ถามอาจารย์ผู้สอนเพื่อให้ได้มาซึ่งความหมายของคำเป็นภาษาไทย ถามอาจารย์ผู้สอนเพื่อถอดความหรือการให้ความหมายที่เหมือนกับคำใหม่ ถามอาจารย์ผู้สอนเพื่อการใช้คำใหม่ในประโยค ถามเพื่อนร่วมชั้นเพื่อให้รู้ความหมายของคำศัพท์ใหม่ และ ค้นพบความหมายของคำศัพท์ใหม่จากการทำกิจกรรมกลุ่ม

กรอบแนวคิด

ภาพ 1 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักศึกษาเพศชายและนักศึกษาเพศหญิงมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) ในแต่ละด้านและโดยรวมแตกต่างกัน
2. นักศึกษาชั้นปีที่ต่างกันมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) ในแต่ละด้านและโดยรวมแตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่ศึกษาคณะต่างกันมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) ในแต่ละด้านและโดยรวมแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องได้แก่ สื่อการสอน เทคนิคการสอน กิจกรรมเสริม ทฤษฎีด้านการเรียนรู้และทฤษฎีด้านการเรียนการสอน และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องนำเสนอเป็นลำดับ ดังต่อไปนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา
 - 1.1 ความหมายของการเรียนรู้ภาษา
 - 1.2 ประเภทของการเรียนรู้ภาษา
 - 1.3 รูปแบบการเรียนรู้ภาษา
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น
 - 2.1 ความสำคัญของคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น
 - 2.2 ความหมายของความรู้คำศัพท์
 - 2.3 การพัฒนาความรู้คำศัพท์โดยใช้กลวิธีเรียนรู้คำศัพท์
3. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับกลวิธีเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น
 - 3.1 ความหมายของกลวิธีเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น
 - 3.2 ประเภทของกลวิธีเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น
 - 3.3 ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กลวิธีเรียนรู้คำศัพท์
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยภายในประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง

1.1 ความหมายของการเรียนรู้ภาษา

ประเทศที่พัฒนาแล้วในหลายๆประเทศให้ความสำคัญกับการพัฒนาด้านการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตั้งแต่วัยเด็กโดยอาจมีการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องและเหมาะสมกับวัยและบุคลิกภาพของคนแต่ละคน Mattisson (2011) กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาควรเริ่มต้นจากการเรียนรู้คำศัพท์เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่สื่อออกมา เพราะคำศัพท์เป็นต้นทางหรือทางนำในการเรียนรู้ภาษา เมื่อผ่านการฝึกฝนซ้ำๆผู้เรียนจะสามารถสื่อสารได้

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ได้กำหนดแนวคิดหรือกระบวนทัศน์ในการพัฒนาการศึกษาในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540-2544) ข้อ 3.3.1 ให้การศึกษาเป็นกระบวนกรที่ทำให้ผู้เรียนรู้จักการเรียนรู้ แสวงหาความรู้ด้วยตนเองในรูปแบบและวิธีการที่หลากหลายและรักที่จะเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต นอกจากนี้ ส. วาสนา ประवालพฤกษ์ (2542) กล่าวไว้ในประเด็นการจัดการเรียนการสอนว่า สภาพการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันที่เน้นความรู้ ความจำ คงไม่เพียงพอที่จะเตรียมคนให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข ชัยฤทธิ์ ศิลาเดช (2540) การเรียนการสอนในปัจจุบันจำเป็นต้องสร้างบุคคลากรให้มีศักยภาพในการพัฒนาตนเอง รู้จักสร้างและหาความรู้ด้วยตนเองได้ และพร้อมที่จะเผชิญปัญหาที่ซับซ้อนในสังคม

ลักษณะการเรียนรู้ (learning styles) และกลวิธีการเรียนรู้ (learning strategies) มีความสำคัญมากต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรู้และถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการการสอนภาษาต่างประเทศ เป้าหมายสำคัญในการจัดการศึกษาคือการพัฒนาผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง และการที่ผู้เรียนจะบรรลุเป้าหมายในการเรียนรู้ผู้เรียนต้องมีกลยุทธ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพเป็นของตนเอง จึงจะประสบผลสำเร็จในการเรียนได้เป็นอย่างดี

นักวิชาการและนักวิจัยได้ให้คำจำกัดความการเรียนรู้ของผู้เรียนไว้ดังนี้

Oxford and Ehrman (1988) ได้ให้คำจำกัดความของลักษณะการเรียนรู้ไว้ว่า วิธีการโดยทั่วไปที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนวิชาต่างๆ รวมถึงการเรียนภาษาต่างประเทศ

Schmech (1988) ได้กล่าวว่า วิธีการเรียนรู้หรือลักษณะการเรียนรู้เป็นวิธีการเรียน และเป็นพฤติกรรมของแต่ละบุคคลที่ได้รับอิทธิพลจากคุณลักษณะต่างๆของตัวบุคคลและรับรู้สถานการณ์ที่บุคคลนั้นเผชิญ ซึ่งสะท้อนให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสถานการณ์ในการเรียนรู้

1.2 ประเภทของการเรียนรู้ภาษา

Cohen (1987) ได้แบ่งประเภทของกลวิธีเรียนรู้ภาษาออกเป็น 3 ประเภทด้วยกัน คือ การเรียนรู้โดยชัดแจ้ง (Explicit learning) ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนรู้ตัวว่าตนเองกำลังเรียนคำศัพท์อยู่ โดยการค้นหาความหมาย สร้างและทดสอบองค์ความรู้ เรียนรู้ตามกฎที่ผู้สอนเป็นผู้บอก เช่นการพัฒนาความรู้คำศัพท์โดยการท่องจำ การเชื่อมโยงคำศัพท์กับความหมาย ในขณะที่การเรียนรู้โดยอ้อม (Implicit learning) เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนไม่รู้ตัวว่าตนเองกำลังเรียนคำศัพท์อยู่ แต่เป็นการซึม

ซับซ้อนอย่าง เป็นธรรมชาติ จากประสบการณ์รอบตัว เช่นการเรียนรู้หน่วยเสียง การออกเสียงคำใหม่โดยการได้ยิน หรือได้ฟังโดยตรง ซึ่งจะเห็นได้ชัดในเด็กเล็กที่เรียนรู้ภาษาของตน

สิ่งสำคัญในการสนับสนุนให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพข้อมูลต่างๆที่เราเก็บไว้ในความทรงจำจะถูกกระบวนการคิดและการตัดสินใจรวบรวมและกลั่นกรองออกมาเป็นพฤติกรรม Joyce & Weil (1996) ได้พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนโดยเน้นความจำ ซึ่งการที่บุคคลจะจำสิ่งใดได้นั้น จะต้องเริ่มจากการรับรู้สิ่งนั้นหรือการสังเกตสิ่งนั้นอย่างตั้งใจ และเชื่อมโยงกับสิ่งที่รู้แล้วหรือจำได้ ดังนั้นจึงมีแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนการสอนเพื่อเน้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ โดยสมคักต์ สินธุระเวชณ์ (2542) กล่าวว่า

แนวคิดในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาหุปัญญา ได้เข้ามามีอิทธิพลต่อแนวคิดของนักการศึกษาและครูผู้สอนทุกระดับ ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาองค์รวมของผู้เรียน อันหมายถึงการพัฒนาสมองของผู้เรียนทั้งด้านซ้าย

ซึ่งทางด้านของนักวิจัยคนอื่นๆ อาทิเช่น O'Malley (1990) ก็แบ่งประเภทกลวิธีการเรียนรู้ไว้ 3 ประเภท ดังนี้

1. กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies)
2. กลวิธีเชิงพุทธิปัญญา (Cognitive strategies)
3. กลวิธีทางสังคมและจิตพิสัย (Socioaffective strategies)

ในขณะเดียวกัน Rubin (1994) ก็แบ่งวิธีการเรียนรู้ไว้ 4 กลวิธี คือ

1. กลวิธีในการสื่อสาร (Communication strategies)
2. กลวิธีทางสังคม (Social Strategies)
3. กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies)
4. กลวิธีเชิงพุทธิปัญญา (Cognitive strategies)

และสุดท้าย Stern (1992) เองก็ได้แบ่งประเภทกลวิธีการเรียนรู้ไว้ 5 ประเภท ดังนี้

1. กลวิธีจัดการและวางแผน (Management and Planning strategies)
2. กลวิธีเชิงพุทธิปัญญา (Cognitive strategies)
3. กลวิธีในการสื่อสารที่เรียนรู้จากประสบการณ์
(Communicative-Experiential strategies)
4. กลวิธีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal strategies)
5. กลวิธีทางอารมณ์ (Affective strategies)

โดยผู้ที่ศึกษาเรื่องลักษณะการเรียนรู้ ได้แบ่งประเภทของลักษณะรูปแบบการเรียนรู้ และให้รายละเอียดของลักษณะการเรียนรู้แต่ละประเภทดังนี้

John B. Biggs (1993 : 6-7) John T.E. Richardson King (1991 : 366) และ Angus Duff (1997 : 538-539) (อ้างใน สุรีย์ จงสภาพรสิทธิ์ (2543 : 14)

ได้แบ่งวิธีการเรียนออกเป็น 3 วิธีคือ

1. วิธีการเรียนแบบผิวเผิน (Surface Approach) ผู้เรียนที่มีวิธีการเรียนแบบผิวเผินจะมีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือคือ ต้องการเรียนเพื่อสิ่งตอบแทนภายนอก เช่นการสอบผ่าน ต้องการงานดีๆ ต้องการเงินมากๆ และมีกลวิธีการเรียนที่จะทำให้บรรลุผลตามที่ตั้งใจ คือผู้เรียนจะใช้เวลา และความพยายามในการเรียนรู้ ท่องจำเนื้อหาที่เรียนโดยปราศจากความเข้าใจ วิธีการเรียนรู้นี้นำไปสู่ผลการเรียนรู้ที่ไม่น่าพึงพอใจ
2. วิธีการเรียนแบบรู้ลึก (Deep Approach) ผู้เรียนมีวิธีการเรียนแบบรู้ลึกจะมีแรงจูงใจภายใน กล่าวคือผู้เรียนจะเรียนเพราะมีความชอบและสนใจในบทเรียน และรู้ลึกว่างานหรือบทเรียนนั้นท้าทายความสามารถ ตลอดจนต้องการพัฒนาความสามารถและการทำงาน หรือการทำกิจกรรมต่างๆให้มีความสมบูรณ์และมีคุณภาพมากที่สุด วิธีในการเรียนที่ผู้เรียนใช้คือ การทำความเข้าใจสิ่งที่เรียนรู้ในระดับลึกกว่าความหมายตามตัวอักษร โดยจะทำความเข้าใจในระดับความคิดหลัก หรือแก่นของเรื่อง ผู้เรียนจะอ่านมาก นอกเหนือจากแบบเรียนแล้วยังอ่านหนังสืออื่นๆที่มีหัวเรื่องเกี่ยวข้อง อีกทั้งใช้เวลาว่างในการศึกษาเพิ่มเติม นอกจากนี้ผู้เรียนยังวิเคราะห์ หาเหตุผล ตั้งคำถามกับผู้สอนเมื่อไม่เข้าใจ วิธีการเรียนรู้นี้นำไปสู่ผลการเรียนรู้ในเชิงคุณภาพที่น่าพอใจ
3. วิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ (Achieving Approach) ผู้เรียนที่มีวิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์จะมีแรงจูงใจคือ ต้องการเรียนให้ได้เกรดสูง ต้องการแข่งขันกับเพื่อนๆ มั่นใจในความสามารถของตนเองที่จะเรียนรู้ให้ประสบความสำเร็จ ผู้เรียนจะใช้วิธีการต่างๆที่จะทำให้ได้คะแนนดีและประสบความสำเร็จในการสอบ เช่น การจัดเวลา การวางแผน การจดบันทึก อ่านหนังสือที่ครูแนะนำ เขียนตอบข้อสอบอย่างรอบคอบ วิธีการเรียนรู้นี้นำไปสู่ผลการเรียนรู้ที่ได้คะแนนในการสอบ

นอกจากนี้ พัทธพร ม.รัตนพล (2541) ได้ศึกษาลักษณะการเรียนรู้และได้แบ่งลักษณะการเรียนรู้โดยยึดตามแนวคิดของ Oxford (1991) อ้างใน Brown (1989 : 189-213) โดยแบ่งลักษณะ

วิธีการเรียนรู้ภาษาของแบบประเมินลักษณะการเรียนรู้ภาษา ประกอบด้วยวิธีการเรียนรู้ 5 มิติใหญ่ๆ คือ

1. ลักษณะการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์ต่อการใช้ประสาทสัมผัส (sensory preference ; visual, auditory, hands-on) เป็นการเรียนรู้ที่แสดงว่าผู้เรียนถนัดใช้ตา ดู ถนัดการใช้หู ฟัง และ สนทนา หรือถนัดใช้มือในการทำกิจกรรม
2. ลักษณะการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะสัมพันธ์ภาพของผู้เรียนที่มีต่อผู้อื่น (relation with others ; extroversion, introversion) เป็นการเรียนรู้ที่แสดงว่าผู้เรียนมีลักษณะเปิดเผย ชอบสังคม หรือมีลักษณะเก็บตัว เินอาย ชอบทำงานคนเดียว
3. ลักษณะการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์กับความคิดและการได้ตรองของผู้เรียน (relation with ideas ; intuitive, concrete / sequential) เป็นการเรียนรู้ที่แสดงว่าผู้เรียนมักแสวงหา กฎเกณฑ์ทางภาษาใหม่ ผู้เรียนมักไม่ข้ามขั้นตอนใดๆในการทำกิจกรรมทางภาษาและชอบนำ กลวิธีในการจำมาใช้อยู่เสมอ
4. ลักษณะการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการริเริ่มภาระงาน (orientation to learning task ; closure, openness) เป็นการเรียนรู้ที่แสดงว่าผู้เรียนมีความละเอียดรอบคอบในการวางแผน รวมถึงในการทำภาระงานที่ได้รับมอบหมาย โดยต้องการคำอธิบายถึงภาระงานนั้นอย่าง ครบถ้วน
5. ลักษณะการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการกับความคิดและมุมมองต่างๆ (overall orientation ; global, analytic) เป็นการเรียนรู้ที่แสดงว่าผู้เรียนต้องการศึกษารายละเอียด ของภาษาและกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ก่อนการสรุปคำตอบใหม่ได้

กล่าวโดยสรุป ลักษณะการเรียนรู้อาจแบ่งได้เป็นหลายลักษณะตามแนวคิดของนัก การศึกษาหรือนักวิจัยต่างๆ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้ ของ Oxford โดยแบ่งลักษณะการเรียนรู้ออกเป็น 5 ลักษณะคือ

- 1) ลักษณะการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์ต่อการใช้ประสาทสัมผัส
- 2) ลักษณะการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะสัมพันธ์ภาพของผู้เรียนที่มีต่อผู้อื่น
- 3) ลักษณะการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์กับความคิดและการได้ตรองของผู้เรียน
- 4) ลักษณะการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการริเริ่มภาระงาน
- 5) ลักษณะการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการกับความคิดและมุมมองต่างๆ

1.3 รูปแบบการเรียนรู้ภาษา

ปัจจุบันแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาที่ได้รับความสนใจกันมากคือ Krashen and Terrel (1983) ได้กล่าวสมมุติฐานในการเรียนรู้ภาษาที่สองไว้ 5 ประการ สรุปได้ดังนี้

1. The Acquisition Learning Hypothesis

การเรียนรู้แบบรับรู้ภาษา (Learning Acquisition) เป็นวิธีการเรียนรู้ที่มีกระบวนการ คล้ายคลึงหรือเหมือนกันกับการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งคือเป็นการเรียนภาษาจากการใช้ภาษาในการ สื่อสารจริงๆ การเรียนแบบนี้ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ในตัวภาษาขึ้นตามธรรมชาติใกล้เคียงกับภาษาที่ หนึ่ง ผู้เรียนจะไม่ได้เรียนรู้ภาษาจากกฎเกณฑ์ของภาษา ทำให้ต่างกับการ เรียนรู้เกี่ยวกับตัวภาษา อาทิเช่น รูปแบบและไวยากรณ์ของภาษา เหล่านี้เป็นการเรียนรู้กฎเกณฑ์ของตัวภาษา และเป็นการ เรียนในลักษณะที่ไม่ใกล้เคียงกับการเรียนภาษาแบบรับรู้ภาษา

2. The Nature Order Hypothesis

การเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาจะเป็นไปตามลำดับก่อนหลังตามธรรมชาติ กล่าวคือผู้เรียน สามารถเรียนรู้โครงสร้างของภาษาบางอย่างได้ก่อนโครงสร้างอื่นๆ และลำดับขั้นตอนการเรียนรู้ กฎเกณฑ์นี้เกิดขึ้นคล้ายคลึงกันในผู้เรียนทุกคน

3. The Monitor Hypothesis

การเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้น้อยมาก เพราะ การเรียนรู้ภาษามีเพียงช่วยตรวจแก้ภาษาเท่านั้น เมื่อเรากล่าวข้อความในภาษาที่สองเพื่อจุดมุ่งหมาย ในการสื่อสารอย่างใดอย่างหนึ่ง เรามุ่งความสนใจไปที่เนื้อหามากกว่าตัวภาษา เรานำความรู้เรื่อง กฎเกณฑ์ภาษามาใช้ก็ต่อเมื่อเรารู้ว่าจะกล่าวอะไร โดยนำมาตกแต่งเนื้อหาที่จะสร้างขึ้นมาให้ถูกต้อง ยิ่งขึ้น ดังนั้นกฎเกณฑ์มีบทบาทเพียงตรวจแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาเท่านั้น

4. The Input Hypothesis

มนุษย์เรียนรู้ภาษาเพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลาจากภาษาที่ตนได้รับฟังหรืออ่านเข้าใจ เช่น เด็ก เรียนภาษาแรกจากการได้ฟังผู้ใหญ่พูดกับตน ทั้งนี้เพราะภาษาที่ผู้ใหญ่พูดกับเด็กนั้นมีทั้งคำศัพท์ และ กฎเกณฑ์ใหม่ๆ ของภาษารวมอยู่ด้วยเสมอ แต่เนื่องจากผู้ใหญ่ใช้กฎเกณฑ์เช่นกริยาทำทางต่างๆ เข้า มาช่วย จึงทำให้เด็กสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้ใหญ่พูดได้ และเมื่อเด็กเข้าใจเนื้อหาภาษาแล้วเด็กก็สามารถ เรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัว

5. The Affective – filter Hypothesis

ทัศนคติเป็นตัวแปรที่มีผลกระทบต่อความสำเร็จในการเรียนภาษา นักภาษาศาสตร์หลาย ท่านได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สองจากสมมุติฐานดังกล่าวและแสดงทัศนคติไว้ดังนี้

โดย Hamer (1989) กล่าวว่าเป็นการยากที่จะทำนายได้ว่า เมื่อผู้เรียนจะเรียนภาษาได้จากการใช้ภาษา หรือเมื่อไรที่ผู้เรียนจะเรียนภาษาได้จากการเรียนกฎเกณฑ์ของภาษา เพราะการเรียนภาษาขึ้นอยู่กับความสามารถของแต่ละบุคคล

ส่วนทางด้านของ Stevick (1982) ได้มีความเห็นว่าการเรียนภาษาแบบธรรมชาติและการเรียนภาษาแบบไม่เป็นธรรมชาติมีส่วนอยู่ในขบวนการเดียวกัน และต่างเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน ทั้งนี้เพราะในการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ เราต้องใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง ดังนั้นในการเรียนภาษาผู้สอนจึงควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทั้งรับรู้และเรียนรู้ เพื่อที่ผู้เรียนจะได้มีความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กล่าวโดยสรุปว่าในการเรียนรู้ภาษามีรูปแบบหลากหลายลักษณะ และถ้าผู้เรียนเรียนแบบรับรู้ภาษา ผู้เรียนจะเรียนจากการใช้ภาษาในการสื่อสารจริงๆ แต่ถ้าเป็นการเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษา ผู้เรียนจะมีความสามารถในการใช้ภาษาได้น้อย การเรียนภาษาขึ้นอยู่กับความสามารถของแต่ละบุคคล ดังนั้นในการเรียนภาษาผู้สอนจึงควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทั้งรับรู้ และได้เรียนรู้ภาษานั้นๆ เพื่อที่ผู้เรียนจะได้ใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ

2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์

2.1 ความสำคัญของคำศัพท์

คำศัพท์ตามพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน หมายถึงกลุ่มเสียง เสียงพูดหรือลายลักษณ์อักษร ที่เขียนหรือพิมพ์ขึ้นเพื่อแสดงความคิดเป็นคำหรือคำยากที่ต้องแปล พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2540) โดย Willkins (1972) ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้นคำศัพท์นับว่ามีความสำคัญเป็นอย่างมากเพราะคำศัพท์เปรียบเสมือนองค์ประกอบหนึ่งของภาษาที่ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้ ซึ่งความรู้คำศัพท์ มีประโยชน์ต่อทักษะการอ่าน เขียน และการใช้ภาษาด้านอื่นๆ ด้วย ถ้าหากปราศจากไวยากรณ์ ผู้เรียนยังจะสื่อสารกันได้ แต่ถ้าหากปราศจากคำศัพท์แล้วผู้เรียนไม่สามารถที่จะสื่อความหมายกันได้เลย

ดังนั้นการเรียนภาษาไม่ว่าจะเป็นภาษาใดก็ตาม ผู้เรียนจำเป็นต้อง เรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ในภาษานั้นๆ ทั้งในด้านความหมาย การนำไปใช้ ไวยากรณ์ การออกเสียง และตัวสะกด เนื่องจากทุกภาษาจะมีองค์ประกอบที่สำคัญดังกล่าวเหมือนกัน ถ้าผู้เรียนมีความรู้ เกี่ยวกับคำศัพท์ในภาษาเป้าหมายไม่เพียงพอ ผู้เรียนก็ประสบปัญหาในการใช้ภาษาเป้าหมาย ในการสื่อความหมายในด้านความคิด ความรู้สึก และความต้องการของตนเอง กล่าวคือการเรียนรู้คำศัพท์ไม่เพียงพอส่งผลให้มีความสามารถในการฟัง พูด อ่านและเขียน อยู่ในเกณฑ์ต่ำ

อรุณี อรุณเรือง (2549) จึงกล่าวได้ว่าการเรียนรู้คำศัพท์เป็นสิ่งที่ผู้เรียนจะต้อง เรียนรู้และพัฒนาความรู้คำศัพท์อย่างเพียงพอ เช่นเดียวกับที่ Schmitt (2000) ได้กล่าวถึงแนวทาง ในการที่จะ

พัฒนาความรู้คำศัพท์ว่า การเรียนรู้คำศัพท์เป็นกระบวนการที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ แบบมีสิ่งเร้า ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง ดังนั้นคำศัพท์จึงเป็นสิ่งที่สำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน

นอกจากนี้ Stevick (2001) กล่าวว่าในการเรียนภาษานั้นการเรียนรู้คำศัพท์ของภาษาใหม่ถือเป็นเรื่องสำคัญมาก ความสำเร็จของการเรียนภาษาส่วนหนึ่งนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้องค์ประกอบของภาษาซึ่งประกอบไปด้วยเสียง โครงสร้าง และคำศัพท์ ซึ่งองค์ประกอบทั้งสามประการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องที่ผู้อื่นพูด และสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ คำศัพท์ถือเป็นปัจจัยหลักสำคัญในการเรียนภาษาโดยจะถือว่าผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาก็ต่อเมื่อ

1. ได้เรียนรู้ระบบเสียง กล่าวคือสามารถพูดได้ และสามารถเข้าใจได้
2. ได้เรียนรู้คำศัพท์และใช้โครงสร้างของภาษานั้นๆได้
3. ได้เรียนรู้คำศัพท์ในจำนวนที่มากพอ และสามารถนำคำศัพท์เหล่านั้นมาใช้ได้

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนั้นจึงอาจสรุปได้ว่าคำศัพท์เป็นหน่วยพื้นฐานของภาษา ซึ่งผู้เรียนภาษาควรจะต้องศึกษาเป็นอันดับแรก เพราะคำศัพท์เป็นองค์ประกอบพื้นฐานของทักษะทุกด้านได้แก่การ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ดังนั้นการเรียนรู้คำศัพท์จึงเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับการเรียนรู้ภาษา

2.2 ความหมายของความรู้คำศัพท์

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่าคำศัพท์เป็นหน่วยพื้นฐานของภาษา ซึ่งผู้เรียนภาษาควรจะต้องศึกษาเป็นอันดับแรก เพราะคำศัพท์เป็นองค์ประกอบพื้นฐานของทักษะทุกด้านได้แก่การ ฟัง พูด อ่าน และเขียน และช่วยให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์ของการเรียนภาษาได้ ซึ่งนักวิชาการอาทิเช่น Miller & Gildea (1987) ได้กล่าวไว้ว่าความรู้คำศัพท์คือการรู้ว่าควรจะใช้คำศัพท์ให้ถูกต้องอย่างไร และเข้าใจความหมายของคำๆนั้นเมื่อได้ยินในบริบทต่างๆ

นอกจากนี้ Richard (1967) และ Yin (1981) ได้สรุปความหมายของคำว่าความรู้คำศัพท์ไว้ว่าผู้เรียนควรทราบความหมาย และสามารถจดจำคำศัพท์นั้นได้อย่างถูกต้อง และ เนชั่น (1990) ได้แบ่งความรู้คำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภทคือความรู้คำศัพท์เพื่อใช้รับ (Receptive Knowledge) ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่ใช้สำหรับทักษะในด้านการ ฟัง และอ่าน และอีกประเภทคือ (Productive Knowledge) เป็นความรู้คำศัพท์ที่ใช้สำหรับการพูดและเขียน นอกจากนี้ผู้เรียนยังควรจะต้องมีโครงความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ (Word Knowledge Framework) ดังต่อไปนี้เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในคำศัพท์อย่างแท้จริง และสามารถนำคำศัพท์ไปใช้ได้อย่างถูกต้อง

1. การออกเสียง
2. การเขียนและสะกดคำ
3. ชนิดของคำ, รากศัพท์, โครงสร้างไวยากรณ์

- 4.คำที่มักจะปรากฏร่วมกับคำอื่น
- 5.ความถี่ในการใช้
- 6.ทราบว่าควรใช้ในสถานการณ์ใดบ้าง
- 7.ทราบความหมายพื้นฐาน
- 8.ทราบขอบข่ายความสัมพันธ์ของความหมายคำศัพท์

จึงสรุปได้ว่าความหมายของความรู้คำศัพท์นั้นคือการรู้ถึงความหมายของคำศัพท์นั้นๆ และรู้ว่าควรจะต้องใช้คำศัพท์นั้นอย่างไรให้ถูกต้อง รวมถึงเข้าใจถึงความหมายของคำศัพท์นั้นในบริบทที่ต่างกันออกไป เพื่อให้สามารถใช้ได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับบริบทต่างๆ ที่มีอยู่หลากหลาย

2.3 การพัฒนาความรู้คำศัพท์โดยใช้กลวิธีเรียนรู้คำศัพท์

ความหมายของกลวิธีการเรียนรู้คำว่า กลวิธี (strategy) มาจากภาษาทางการทหาร ซึ่งใช้คำว่า ยุทธศาสตร์ บัญญัติมาจากรากศัพท์คำว่า strategos ของภาษากรีก มีความหมายว่า แม่ทัพ เพราะมาจากคำว่า stratos แปลว่า กองทัพ และ agein แปลว่า นำ เมื่อนำคำว่ากลวิธี (strategy) มาใช้กับกลวิธีการเรียนรู้ (Learning Strategies) หมายถึง กลวิธีการต่างๆหรือการวางแผนอย่างตั้งใจและมีประสิทธิภาพที่ให้ผู้เรียนนำมาใช้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายสูงสุดในการเรียนรู้

คำว่า “กลวิธีการเรียนรู้” และ “เทคนิคการเรียนรู้” มีความหมายที่ไม่ต่างกันและมีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือ ช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จสู่เป้าหมายการเรียนรู้ของตนเอง อย่างไรก็ตามนักวิชาการทางการเรียนการสอนภาษาพยายามให้ความหมายที่แตกต่างกันระหว่าง กลวิธีการเรียนรู้ (Learning Strategies) และ เทคนิคการเรียนรู้ (Learning Techniques) อาทิเช่น Dickinson (1992:19) อ้างใน Helbig (2001:686) ให้ความหมายไว้ว่า strategy โดยทั่วไปแล้วคำนี้ใช้สำหรับวิธีการเรียนรู้ในระดับสูงเชิงทฤษฎี เช่น การกำหนดแผนการเรียนรู้ ในขณะที่ technique เป็นวิธีการเรียนรู้ที่เป็นรูปธรรมมองเห็นการกระทำได้ชัดเจนกว่าทั้งยังมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนในแต่ละคนด้วย

Rampillon (1996:17) นิยามความหมายของเทคนิคการเรียนรู้ (Learning Techniques) ว่าเป็นวิธีการที่ผู้เรียนนำไปใช้อย่างตั้งใจและไตร่ตรองเพื่อใช้ในการเตรียมตัว เข้าถึง และตรวจสอบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของตนเอง

Stern (1983) อ้างใน Helbig (2001:686) ให้ความหมายของคำว่า strategy คือการดำเนินการใดๆอย่างกระตือรือร้นที่เป็น หนทางไปสู่การแก้ปัญหา ส่วน technique เป็นการปฏิบัติตามวิธีอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น การใช้พจนานุกรม

ในแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้ภาษา Oxford (1990:17-21) จัดประเภทของกลวิธีการเรียนรู้ 2 ประเภท ดังนี้

1. กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประกอบด้วย 3 กลวิธีย่อย ดังนี้

1.1 กลวิธีการจดจำ (Memory strategies)

1.1.1 การเชื่อมโยงความคิดไว้ด้วยกัน เช่น การจัดกลุ่มตามประเภท การเชื่อมโยง และการใช้บริบทช่วยจำคำศัพท์ใหม่

1.1.2 การใช้ภาพและเสียง เช่น การใช้จินตภาพ การสร้างแผนภูมิความหมาย การใช้คำสำคัญ และการเลียนเสียงเพื่อช่วยจำ

1.1.3 การทบทวนอย่างเป็นระบบ เช่น การทบทวนโครงสร้าง

1.1.4 การนำท่าทางมาใช้ เช่น การใช้ภาษากายและความรู้สึก และการใช้อุปกรณ์

1.2 กลวิธีเชิงพุทธิปัญญา (Cognitive strategies)

1.2.1 การฝึกฝน เช่น การพูดทวนซ้ำ การฝึกกระบวนการฟังและการเขียน การใช้ประโยคที่มีรูปแบบตายตัวและรูปแบบทางภาษา การผสมผสานและการฝึกฝนอย่างเป็นธรรมชาติ

1.2.2 การรับและส่งข่าวสาร เช่น การจับใจความสำคัญอย่างรวดเร็ว และการใช้แหล่งข้อมูลรับและส่งข่าวสาร

1.2.3 วิธีการวิเคราะห์และให้เหตุผล เช่น การใช้เหตุผลเชิงนิรนัย การวิเคราะห์คำ หรือข้อความต่างๆ การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบ การแปล และการถ่ายโอน

1.2.4 การจัดข้อมูลเข้า และข้อมูลออก เช่น การจดบันทึก การย่อความ และการทำเครื่องหมาย เน้นข้อความ

1.3 กลวิธีการเสริมและทดแทน (Compensation Strategies)

1.3.1 การเดาอย่างมีเหตุผล เช่น การใช้คำไวยาทางภาษาศาสตร์ และการใช้คำอื่นๆ

1.3.2 การจัดข้อจำกัดในการพูดและการเขียน เช่น การเปลี่ยนมาใช้ภาษาแม่ การขอความช่วยเหลือ การใช้ท่าทาง การหลีกเลี่ยงข้อความการสนทนาบางส่วนหรือทั้งหมด การเลือกสื่อสารเพียงบางเรื่อง การปรับข้อความให้เหมาะสม การสร้างคำขึ้นใหม่ และการใช้ภาษาโดยอ้อมหรือคำเหมือน เพื่อแสดงความหมายที่ต้องการ

2. กลวิธีการเรียนรู้โดยอ้อม (Indirect Strategies) ประกอบด้วย 3 กลวิธีย่อย ดังนี้

2.1 กลวิธีเชิงอภิปัญญา (Metacognitive strategies)

2.1.1 การเชื่อมโยงความคิดไว้ด้วยกัน เช่น การรวบรวมและเชื่อมโยงข้อมูลที่ได้จาก

เรียนมาการตั้งใจฝึกฝน และการฝึกพูดซ้ำๆ เพื่อหยุดฟังข้อผิดพลาดของตน

2.1.2 การเตรียมและการวางแผนการเรียนรู้ เช่น การหาข้อมูลเพิ่มเติมในการเรียนรู้ภาษา การจัดระบบการเรียนรู้ของตน การตั้งเป้าหมายและวัตถุประสงค์ การเข้าใจ ถึงภาระงานที่ได้รับมอบหมาย การตระเตรียมภาระล่วงหน้าและการหาโอกาสเพื่อฝึกฝน

2.1.3 วิธีการประเมินความรู้ เช่น การหมั่นตรวจสอบความสามารถของตนเอง และการประเมินผลตนเอง

2.2 กลวิธีทางอารมณ์ (Affective strategies)

2.2.1 การลดความวิตกกังวล เช่น การผ่อนคลายอารมณ์ หายใจลึกๆ หรือนั่งสมาธิการนำดนตรีเข้ามาช่วยเรียนรู้ และการใช้เสียงหัวเราะ

2.2.2 การให้กำลังใจตนเอง เช่น พูดแต่สิ่งดีดีในแง่บวก การเลือกเสียงอย่างฉลาด และการให้รางวัลตนเอง

2.2.3 การควบคุมอารมณ์ เช่น การยอมรับตัวเอง การใช้รายการตรวจสอบ การเขียนบันทึกลงในโน้ตบุ๊ค และการสนทนาเกี่ยวกับความรู้สึกให้ผู้อื่นฟัง

2.3 กลวิธีทางสังคม (Social strategies)

2.3.1 การตั้งคำถาม เช่น การถามเพื่อต้องการตรวจสอบความถูกต้อง และการถามเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาด

2.3.2 การร่วมมือกับผู้อื่น เช่น การร่วมมือปฏิบัติงานกับเพื่อน และการร่วมมือปฏิบัติงานกับผู้รู้ ผู้เชี่ยวชาญ

2.3.3 มีความเข้าใจผู้อื่น เช่น การเข้าใจด้านวัฒนธรรม และการเข้าใจถึงความรู้สึกนึกคิดของผู้อื่น

3. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับกลวิธีเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น

3.1 ความหมายของกลวิธีเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น

คำศัพท์ ภาษาญี่ปุ่นเรียกว่า “Kotoba” หมายถึงคำ กลุ่มคำ ถ้อยคำ หรือวลีทุกคำที่มีใช้ในภาษาหนึ่งๆ ในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง คำศัพท์ในแต่ละภาษามีลักษณะที่ขยายและเปลี่ยนแปลงขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม อายุ ของกลุ่มผู้ใช้ คำศัพท์นั้นๆ เป็นตัวแทนในการสื่อความหมาย ความรู้ ความคิด ความเข้าใจระหว่างบุคคลหรือเฉพาะบุคคล กลุ่มสังคม กลุ่มอาชีพ และชนชาติ และ เป็นหนึ่งในเครื่องมือสื่อสารหลักสำหรับมนุษย์ ลักษณะของคำศัพท์แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. คำศัพท์เพื่อการรับรู้ คือ คำศัพท์ ที่ผู้เรียนได้รับรู้จากการฟังและการอ่านผู้เรียนสามารถจำได้เมื่อคำศัพท์นั้นอยู่ในบริบทแต่ไม่สามารถนำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ผู้เรียนเรียนเพื่อรู้ความหมายเท่านั้น

2. คำศัพท์เพื่อนำไปใช้ คือ คำศัพท์เพื่อนำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิต

ประจำวัน ผู้เรียนเข้าใจคำศัพท์และสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง และนำไปใช้ได้อย่างถูกต้องในการพูดและการเขียน

เมื่ออ่านข้อความหรือหนังสือที่เป็นภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาญี่ปุ่น ปัญหาที่ผู้อ่านประสบเหมือนกันก็คือ ปัญหาด้านคำศัพท์ที่อ่านแล้วไม่เข้าใจความหมาย ดังนั้นผู้อ่านแต่ละคนจะมีวิธีการในการเรียนรู้คำศัพท์ที่แตกต่างกัน ดังนั้นการใช้กลวิธีเรียนรู้คำศัพท์จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้อ่านทุกคน โดยมีนักศึกษาที่ได้ให้ความหมายของกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาต่างประเทศดังต่อไปนี้

Gu & Johnson (1996) กล่าวว่าผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนนั้นจะมีกลวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับความสามารถ และความต้องการของตนเอง และสามารถใช้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วน Intaraprasert (2004) ให้ความหมายของกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ว่าเป็นชุดของเทคนิค หรือพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนใช้เพื่อค้นหาความหมายของคำใหม่ จดจำคำศัพท์ที่ได้เรียนและเพื่อเพิ่มวงความรู้คำศัพท์

ซึ่งสอดคล้องกับ Schmitt (2000) ได้ให้ความหมายของกลวิธีเรียนรู้คำศัพท์ไว้ว่า เป็นวิธีการที่ทำให้เกิดกระบวนการในการเรียนรู้คำศัพท์ และยังได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้เพื่อสื่อสารเป็นสำคัญนั้น ผู้เรียนภาษาที่ติ่มักจะใช้กลวิธีเรียนรู้หลากหลาย เพื่อสร้างความรู้คำศัพท์ให้ตนเอง มีการทบทวน และฝึกใช้คำศัพท์ นอกจากนี้ แอรอน โค ทอง เชียง (2548) กล่าวว่ากลวิธีเรียนรู้คำศัพท์หมายถึงวิธีการหรือขั้นตอน หรือพฤติกรรม ทางด้านร่างกายที่ผู้เรียนนำมาใช้ในการค้นหาความหมายของคำศัพท์ นอกจากนี้ Ellis (1995) อ้างใน แอรอน โค ทอง เชียง (2548) พบว่าการใช้กลวิธีเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียนนั้นเกิดจากการที่ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองและสามารถนำไปสู่การช่วยให้ผู้เรียนจดจำคำศัพท์มากยิ่งขึ้น

จากข้างต้นที่กล่าวมาทั้งหมด จึงสรุปได้ว่า กลวิธีเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นคือ กระบวนการหรือพฤติกรรมที่ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นนำมาใช้ในการหาความหมายของคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นที่ตนเองยังไม่รู้ และได้พบเจอในระหว่างการอ่านข้อความ หรือหนังสือต่างๆ เพื่อให้ตนเองได้ทราบถึงความหมายของคำศัพท์คำนั้น

3.2 ประเภทของกลวิธีเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น

ในการจัดประเภทของกลวิธีเรียนรู้คำศัพท์ มีนักวิจัยและนักการศึกษาแบ่งประเภทกลวิธีเรียนรู้คำศัพท์ที่แตกต่างกัน ดังนี้

Nation (1990) ได้แบ่งวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ออกเป็น 2 วิธีคือ การเรียนคำศัพท์โดยตรง (Direct Approach) และวิธีการเรียนรู้คำศัพท์แบบทางอ้อม (Indirect Approach) การเรียนคำศัพท์แบบตรงนั้นเป็นการเรียนคำศัพท์ทั้งในบริบท (Context) หรือเป็นคำโดดๆ รวมถึงรายการคำศัพท์ (List of Word) รูปคำศัพท์ (Forms) และความหมาย (Meanings) โดยการทำแบบฝึกหัด หรือการเรียนรากศัพท์ (Roots) ส่วนการเรียนทางอ้อม เป็นการเดาคำศัพท์จากบริบทในขณะที่อ่านและฟัง ซึ่งสิ่งที่จะช่วยในการเดาความหมายของคำศัพท์คือ ข้อมูลต่างๆจากบริบทในขณะที่อ่านและฟัง ซึ่งสิ่งที่จะช่วยในการเดาความหมายของคำศัพท์คือ ข้อมูลต่างๆ จากบริบท

Gu & Johnson (1996) ได้ทำการศึกษาการใช้กลวิธีเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษาชาวจีนที่ศึกษาในระดับสูง โดยใช้แบบสอบถามกลวิธีเรียนรู้คำศัพท์ ซึ่งพบว่านักศึกษาชาวจีนนั้นใช้กลวิธีการเรียนรู้ ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 8 ประเภทต่อไปนี้ ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ ความสำคัญของกลวิธีปัญหา กลวิธีเดาความหมาย กลวิธีการใช้พจนานุกรม กลวิธีจดบันทึกย่อ กลวิธีการจำ (การระลึกได้) กลวิธีการจำ (การถอดรหัส) และกลวิธีที่ใช้แรงจูงใจ

Cook (2001) แบ่งการเรียนรู้คำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท คือกลวิธีหาความหมายเช่น การเดาความหมายจากบริบทหรือสถานการณ์ การใช้พจนานุกรม การอุปนัยจากชนิดของคำ กลวิธีสำหรับการรับรู้ เช่น การทำซ้ำๆ การท่องจำ การจัดระบบคำในใจ และการเชื่อมโยงความรู้

จากทั้งหมดที่กล่าวมานั้นจึงสรุปได้ว่าในการเรียนรู้คำศัพท์นั้น ผู้เรียนต้องสามารถที่จะเข้าใจความหมายของคำศัพท์ และนำไปใช้ในการสถานการณ์ต่างๆเช่น การอ่าน หรือการพูดคุย ได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงนำไปใช้ในการค้นหาความหมายของคำศัพท์ใหม่ๆ เช่นการเดาความหมายจากข้อมูลบริบทที่พบเจอเป็นต้น

ซึ่ง Schmitt (1990) ได้พัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์โดยมีพื้นฐานจากกลวิธีเรียนรู้ภาษาของอ็อกซ์ฟอร์ด Oxford (1990) ซึ่งประกอบไปด้วยกลวิธีย่อย 3 วิธีคือ กลวิธีให้ความหมาย กลวิธีทางสังคม และกลวิธีสำหรับเชื่อมโยงคำที่รับรู้ และประกอบด้วยกลวิธีการเรียนรู้ย่อย 4 วิธี คือ กลวิธีทางสังคม กลวิธีการจำ กลวิธีปัญหา และกลวิธีปัญหา และได้แบ่งหมวดหมู่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ไว้ดังนี้

1. กลวิธีเพื่อค้นคว้าหาความหมายของคำศัพท์ใหม่ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภทดังนี้

1.1 กลวิธีวิเคราะห์และค้นหาคำ ได้แก่ วิเคราะห์ชนิดของคำ วิเคราะห์ส่วนเพิ่มเติมและรากศัพท์ของคำ ตรวจสอบจากรากศัพท์ของคำ ตรวจสอบจากรากศัพท์ของคำภาษาไทย วิเคราะห์จากรูปภาพและการแสดงกิริยาท่าทาง เดาคความหมายจากบริบท ใช้พจนานุกรมสองภาษา ใช้พจนานุกรมภาษาเดียว รายการคำศัพท์ และบัตรคำศัพท์

1.2 กลวิธีทางสังคมได้แก่ ถามผู้สอนเพื่อให้ได้มาซึ่งความหมายของคำในภาษาไทย ถามครูผู้สอนเพื่อการถอดความหรือการให้ความหมายที่เหมือนกับคำใหม่ ถามครูผู้สอนเพื่อการใช้คำใหม่ในประโยค ถามเพื่อนร่วมชั้นเพื่อความหมายของคำ และค้นพบความหมายใหม่จากการทำกิจกรรมกลุ่ม

2. กลวิธีเพื่อการรวบรวมคำศัพท์ใหม่ที่ได้ค้นพบ ซึ่งแบ่งออกเป็น

2.1 กลวิธีทางสังคม ผ่านการเรียนรู้และการฝึกการใช้ความหมายของคำที่ปรากฏในกลุ่ม โดยมีผู้สอนตรวจสอบความถูกต้องของบัตรคำศัพท์และรายการคำศัพท์ ซึ่งเน้นที่การมีปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา

2.2 กลวิธีทางจำ โดยการใช้การเรียนรู้คำศัพท์จากการใช้สื่อรูปภาพแทนความหมายของคำ มโนภาพเกี่ยวกับความหมายของคำ เชื่อมโยงคำกับประสบการณ์ส่วนบุคคล เชื่อมโยงคำศัพท์กับกลุ่มคำชนิดเดียวกัน เชื่อมคำศัพท์กับคำที่มีความหมายเหมือนและต่างกัน ใช้แผนผังสรุปความคิดรวบยอด ใช้เครื่องมือวัดเพื่อจัดระดับประเภทคำ วิธีการจัดสถานะคำ จัดกลุ่มประเภทของคำเพื่อการเรียนรู้ จัดกลุ่มประเภทของคำเพื่อการเรียนรู้ จัดกลุ่มประเภทของคำในกระดาน ใช้คำใหม่ในประโยคต่างๆ จัดกลุ่มของคำเพื่อเชื่อมโยงเข้าสู่เรื่องราว ศึกษาการสะกดคำ ศึกษาการออกเสียงคำ พูดออกเสียงคำออกมาในขณะที่เรียน มโนภาพรูปแบบของคำ ขีดเส้นใต้พยัญชนะตัวต้นของคำ รูปแบบโครงสร้างของคำ ใช้วิธีการถอดรหัสคำ ใช้ส่วนเพิ่มเติมและรากศัพท์ หน้าที่ของคำ แปลความหมายของคำ ใช้รากศัพท์ในการเรียนรู้คำ เรียนรู้คำศัพท์จากสำนวน ใช้กิริยาท่าทางในการเรียนรู้คำ และใช้แบบแสดงตารางแผนผังคำ

2.3 กลวิธีความกระตือรือร้น ผ่านกลวิธีการกล่าววาจาซ้ำๆ การเขียนซ้ำๆ การใช้รายการคำศัพท์ การใช้บัตรคำศัพท์ การจดบันทึกในขณะที่เรียน การใช้การจัดแบ่งหมวดหมู่คำศัพท์ในสมุดจด การฟังรายการคำศัพท์จากแถบบันทึกเสียง การใช้กิริยาท่าทางเพื่อการจดจำคำศัพท์ และการจดคำลงในสมุดคำศัพท์

2.4 กลวิธีอุปมาอุปไมย ใช้สื่อการเรียนรู้ทางภาษา เช่น เพลง ภาพยนตร์ ข่าว เป็นต้น ทดสอบตัวเองจากการทำแบบทดสอบคำศัพท์ ฝึกการทำอักษรไขว้ เดาความหมายคำศัพท์ และเรียนรู้คำศัพท์อย่างต่อเนื่อง

จากข้างต้น Schmitt (1990) ได้แบ่งกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาต่างประเทศไว้ดังต่อไปนี้
คือ

1. กลวิธีวิเคราะห์และค้นหาคำ (Determination Strategies) โดยผู้เรียนที่ใช้กลวิธีนี้จะค้นหาความหมายของคำศัพท์ที่ตนเองไม่เข้าใจจากหน้าที่ของคำ, รากศัพท์, จากบทความและจากพจนานุกรม เช่น การเดาความหมายจากบริบท การวิเคราะห์หน้าที่ของคำ การใช้รายการคำศัพท์ และการใช้บัตรคำศัพท์
2. กลวิธีทางสังคม (Social strategies) โดยผู้เรียนที่ใช้กลวิธีนี้จะสอบถามความหมายของคำศัพท์ภาษาต่างประเทศจากผู้รู้ เช่น การถามครูผู้สอน ถามเจ้าของภาษา การถามเพื่อนร่วมชั้น และการค้นหาความหมายคำศัพท์จากการทำกิจกรรมกลุ่ม
3. กลวิธีการจำ (Memory strategies) โดยผู้เรียนที่ใช้กลวิธีนี้จะเลือกวิธีการจดจำคำศัพท์จากการท่องจำ, การสะกดคำ, การพูดออกมามากๆ และการใช้กิริยาท่าทางในการเรียนรู้คำศัพท์ เช่น การจินตนาการคำศัพท์ การสร้างสิ่งสมมุติแทนคำศัพท์ การใช้แผนผังความคิด การสรุปความคิด การใช้คำศัพท์ใหม่ในประโยค
4. กลวิธีความรู้ความเข้าใจ (Cognitive strategies) โดยผู้เรียนที่ใช้กลวิธีนี้จะใช้วิธีการเขียน และจดบันทึกคำศัพท์นั้นลงในสมุด เช่น การเขียนรายการคำศัพท์ การจัดกลุ่มประเภทคำศัพท์
5. กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies) โดยผู้เรียนที่ใช้กลวิธีนี้จะมีการวางแผนการจดจำรวมถึงทดสอบว่าตนเองสามารถจดจำคำศัพท์ได้ดีแค่ไหนและมีการเรียนรู้คำศัพท์อย่างต่อเนื่องเช่น การใช้สื่อทางภาษา (อาทิเช่น เพลง ภาพยนตร์ หรือ หนังสือพิมพ์) หรือการทำแบบทดสอบคำศัพท์ด้วยตนเอง

นอกจากนี้ Rampillon (1996) ได้ยกตัวอย่างกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์เป็นภาษาเยอรมันเอาไว้ไว้ดังนี้

1. เรียนรู้จากการใช้พจนานุกรม
 - 1.1 พจนานุกรมภาษาเยอรมัน- ไทย และ ไทย-เยอรมัน
 - 1.2 พจนานุกรมภาษาเยอรมัน-อังกฤษ และ อังกฤษ-เยอรมัน
 - 1.3 พจนานุกรมภาษาเยอรมัน-เยอรมัน

2. การใช้ตัวช่วยเพื่อให้ได้ความหมายของคำ โดยการ

- 2.1 เปรียบเทียบคำแปลเป็นภาษาแม่
- 2.2 เปรียบเทียบคำแปลเป็นภาษาต่างประเทศอื่นๆ
- 2.3 เปรียบเทียบกับคำที่ใช้สากล
- 2.4 ศึกษาจากความหมายจากบริบทคำ

3. การใช้บัตรคำ

ซึ่งในการใช้บัตรคำนั้น Demme, et al (1996:336) ได้แนะนำวิธีการใช้บัตรคำเอาไว้ดังนี้

3.1 เขียนคำศัพท์ใหม่ที่เรียนลงในบัตรคำ อาจจะเขียนเพิ่มเติมคำชี้แจงการใช้คำนั้นๆในโครงสร้างของ

ไวยากรณ์ หรือ การอ่านออกเสียงของคำนั้นๆ

3.2 ถ้าเป็นไปได้เติมสำนวนที่ใช้กับคำนั้นๆหรือคำที่เกี่ยวข้องลงในบัตรคำ

3.3 เขียนคำแปลภาษาไทยไว้อีกด้านของบัตรคำ

3.4 นำคำศัพท์จำนวนหนึ่งที่จดไว้ในบัตรคำพร้อมสิ่งที่เพิ่มเติมต่างๆมาท่องจำ

3.5 คำศัพท์ที่ยังไม่ต้องการท่องจำให้จัดเก็บไว้ในบัตรคำอื่นเพื่อที่นำมาท่องจำในครั้งต่อไป

3.6 คำศัพท์บางคำที่ยังไม่สามารถจำได้ให้นำมาทบทวนอีกรอบ จนกว่าจะแน่ใจว่าจำได้

3.7 ทบทวนคำศัพท์โดยการเขียนและอ่านออกเสียง

3.8 พิจารณาคำศัพท์ที่มีความหมายเดียวกันจัดไว้ในบัตรคำเดียวกัน หลังจากนั้นฝึกเขียนให้ถูกต้อง

และอ่านออกเสียง

3.9 ทันทึที่จดจำคำศัพท์ที่เรียนได้หมดแล้ว นำมาเขียนเรียงตามตัวอักษร ในบัตรคำใหม่

3.10 หลังจากเรียนผ่านไปแล้วหนึ่งปี บัตรคำศัพท์ที่สร้างไว้สามารถนำมาจัดเรียงใหม่

เป็นสองกลุ่ม คือกลุ่มคำศัพท์ที่ไม่ต้องทบทวนแล้ว และกลุ่มคำศัพท์ที่ต้องทบทวนอีก

3.3 ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กลวิธีเรียนรู้คำศัพท์

ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นการใช้กลวิธีเรียนรู้คำศัพท์ (Rubin and Thompson (1994) ได้นำเสนอวิธีการสอนคำศัพท์ที่จะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความรู้ในคำศัพท์มากขึ้น เข้าใจความหมาย สามารถนำคำศัพท์ไปใช้ในรูปประโยคได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งสามารถจดจำได้เป็นเวลานาน ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้คำศัพท์ให้มีประสิทธิภาพ และสามารถนำจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนการสอนต่อไปนี้

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm Up) กิจกรรมในขั้นตอนนี้เป็นการกระตุ้นความสนใจให้ผู้เรียนเกิดความ ต้องการในการเรียนรู้คำศัพท์ โดยการสนทนาพูดคุย และเกริ่นนำเข้าสู่บทเรียน

2. ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ใหม่หรือการนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับคำศัพท์ใหม่ โดยการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนฝึกใช้กลวิธีเรียนรู้คำศัพท์หลายวิธีที่แตกต่างกัน เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์เหล่านั้น โดยผู้สอนให้ผู้เรียนได้อ่านออกเสียง สะกดคำศัพท์ และบอกความหมายคำศัพท์โดยการแปลความหมาย ทำกิจกรรมกลุ่มและใช้สื่ออุปกรณ์ เช่นบัตรคำ รูปภาพของจริง แลปประโยค และบัญชีคำศัพท์
3. ขั้นฝึก (Practice) ในขั้นนี้นักเรียนจะได้ฝึกการใช้กลวิธีเรียนรู้คำศัพท์หลากหลายวิธีที่แตกต่างกัน จนผู้เรียนสามารถเลือกใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของผู้เรียน เช่น ฝึกการอ่านออกเสียง การสะกดคำ การบอกความหมาย การเดาความหมายคำศัพท์จากบริบท การฝึกเขียนคำศัพท์บ่อยๆ ในหลากหลายรูปแบบ เช่น แบบเดี่ยว แบบคู่ และแบบกลุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนได้ทบทวนคำศัพท์ซ้ำๆ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำและความหมายคำศัพท์ การจดบันทึกคำศัพท์ในสมุดคำศัพท์และจัดหมวดหมู่คำศัพท์ในสมุดบัญชีคำศัพท์
4. ขั้นผลิต (Production) เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนนำความรู้ความเข้าใจในความหมายคำศัพท์ไปใช้ในการอ่านบทความสั้นๆ ที่มีกลุ่มคำศัพท์ที่เรียนไปแล้ว และตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน และทำแบบฝึกหัดการนำคำศัพท์ไปเติมลงในช่องว่างให้ถูกต้อง และได้ความหมาย เพื่อฝึกการนำคำศัพท์ไปใช้ในประโยคอย่างเหมาะสม
5. ขั้นประเมินผล (Evaluation) ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะได้ทำแบบประเมินผลโดยการทำแผนผังสรุปความคิดรวบยอดเพื่อวัดความเข้าใจในการอ่าน

เนื่องจากปัญหาที่นักเรียนไม่รู้คำศัพท์และความหมาย ทำให้ไม่สามารถพูด อ่านและเขียนภาษาต่างประเทศได้ จึงได้มีผู้ศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการสอนคำศัพท์ เพื่อคิดค้นวิธีการและเสนอแนวทางและวิธีสอนในรูปแบบต่างๆ เพื่อนำมาปรับปรุงในการสอนคำศัพท์เอาไว้ดังเช่น สุวิทย์ มูลคำ และอรรถ มูลคำ (2545 : 5) ได้เสนอแนวการสอนคิดด้วยรูปภาพ จะช่วยให้ผู้เรียนได้เข้าไปมีส่วนร่วมหรือเกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริง และความรู้เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับการจดจำ การนำเอาข้อเท็จจริงที่ได้จดจำไว้ออกมาใช้งาน เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา และการคิดและเกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ที่เป็นรายบุคคลและกลุ่ม ซึ่งการเรียนการสอนควรคำนึงถึงการพัฒนาสมองทั้งสองซีกของผู้เรียน เพราะผู้เรียนแต่ละคนมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ต่างกัน อีกทั้งบางคนมีความชอบความถนัดในการใช้สมองซีกซ้ายและซีกขวาในการเรียนรู้ไม่เหมือนกัน ดังเช่น สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2545) กล่าวว่า ในห้องเรียนหนึ่งประกอบด้วยนักเรียนที่มีความแตกต่างกันในด้านต่างๆ ถ้าหากผู้สอนสามารถจัดกระบวนการเรียนการสอนได้เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละบุคคลก็จะช่วยเอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียน

ได้มาก ซึ่งกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับลักษณะแบบนี้ คือกิจกรรมการเรียนการสอนเน้นความจำจากภาพโดยมีพื้นฐานแนวความคิดจากทฤษฎีพหุปัญญา

4.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยในประเทศ

สมสวรรค์ พันธุ์เทพ (2540) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ และความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการสอนแบบมุ่งแบบประสิทธิภาพ และความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนมีคะแนนการเรียนคำศัพท์ ความเข้าใจในการอ่าน และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์สูงกว่าก่อนได้รับการสอนแบบมุ่งประสิทธิภาพ และผู้เรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสิทธิภาพมีความเห็นว่าบรรยากาศในชั้นเรียนเหมาะสมมากกว่า

จตุพร เพชรแก้ว (2546) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ ความคงทนในการจำ และความสามารถในการอ่านของผู้เรียนก่อน และหลังได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีลินซ์ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีคะแนนความสามารถในการเรียนคำศัพท์ ความเข้าใจในการอ่าน และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์สูงกว่าก่อนได้รับการสอนโดยวิธีลินซ์

พะเยา พรหมเทศ (2549) ได้ศึกษาการใช้การสอนภาษาที่เน้นคำศัพท์เพื่อเพิ่มพูนความรู้ คำศัพท์และความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนระดับก้าวหน้า พบว่าผู้เรียนมีความรู้คำศัพท์และความเข้าใจในการอ่านเพิ่มขึ้นก่อนการเรียน โดยการสอนที่เน้นคำศัพท์

4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Wang Dakun & Simon Gieve (2008) ได้ศึกษาถึงการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์กับสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ ซึ่งในงานวิจัยได้ชี้ให้เห็นถึงการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่มีหลากหลายวิธีในการที่จะส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ให้แก่ผู้เรียน และยังได้ศึกษาถึงการเรียนรู้คำศัพท์ที่มุ่งประเด็นไปที่อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ ซึ่งจากการศึกษาพบว่าสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้มีอิทธิพลต่อทักษะการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็ก ในขณะเดียวกันอิทธิพลของการสอนมีส่วนช่วยในการเรียนรู้ภาษาทั้งภายใน และภายนอกห้องเรียนโดยเลือกวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับเด็ก

Mohd. Sahandri Gani Hamzah (2009) ได้ทำการศึกษาวิจัยโดยใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชาวอิหร่านที่มีความสัมพันธ์ต่อความสามารถทางด้านคำศัพท์ของผู้เรียน จากการศึกษาพบว่าการเลือกกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่เหมาะสมกับตัวผู้เรียนจะทำให้ผู้เรียนมีการพัฒนาความรู้ความสามารถทางด้านคำศัพท์มากยิ่งขึ้น

Langan (2002: 341) ได้ให้ความสำคัญของคำศัพท์ โดยกล่าวว่าคำศัพท์เป็นส่วนสำคัญและจำเป็นในการติดต่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ การรู้คำศัพท์อย่างมากมายจะทำให้เราเป็นได้ทั้งผู้เขียน ผู้อ่าน ผู้พูด และผู้ฟังที่ดี ตรงข้ามหากเรารู้คำศัพท์น้อยจะทำให้เราอ่านได้ช้า และเข้าใจเรื่องที่เราอ่านได้ไม่ดี เขากล่าวถึงคำที่ไม่รู้ความหมายว่าไม่จำเป็นต้องหยุดอ่าน เพื่อหาความหมายจากพจนานุกรม (หน้า 345) บ่อยครั้งที่เราสามารถหาความหมายของคำ โดยพิจารณาจากบริบท (context) นั่นคือคำหรือประโยคแวดล้อมจะเป็นเครื่องช่วย (clues) ให้เรารู้ความหมายของคำ การใช้ context clues เป็นวิธีเพิ่มพูนคำศัพท์ที่ดีเยี่ยม และจากคำที่ไม่คุ้นเคยก็จะกลายเป็นคำ

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศดังข้างต้น ได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่ากลวิธีเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นเป็นสิ่งจำเป็น และสำคัญอย่างยิ่ง ที่จะทำให้ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นสามารถศึกษาคำศัพท์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังเป็นการเพิ่มพูนความรู้และความเข้าใจในเรื่องคำศัพท์อีกด้วย รวมถึงยังเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนนำคำศัพท์ไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ดียิ่งขึ้น ดังนั้นแล้วกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการศึกษาภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียน และทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาญี่ปุ่นสูงขึ้นอีกด้วย

TNI

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่อง “กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN)” ในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีขั้นตอนการดำเนินการศึกษาตามลำดับ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นกรุงเทพมหานคร ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ชั้นปีที่ 1-4 จำนวน 1200 คน ซึ่งสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นได้มีการจัดการเรียนการสอนนักศึกษาจำนวน 3 คณะ ได้แก่ คณะบริหารธุรกิจ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 291 คนได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling Technique)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น เพื่อสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) ต่อกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น เป็นแบบสอบถามจำนวน 1 ชุด แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น แบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check Lists)

ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) เป็นคำถามที่ครอบคลุมเนื้อหา 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้ และด้านกลวิธีทางสังคมโดยแบบสอบถามเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ โดยให้ค่าน้ำหนักคะแนน ดังนี้

ใช้บ่อยที่สุด	ให้ 5 คะแนน
ใช้บ่อย	ให้ 4 คะแนน
ใช้ปานกลาง	ให้ 3 คะแนน
ใช้น้อย	ให้ 2 คะแนน
ไม่เคยใช้เลย	ให้ 1 คะแนน

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

- 2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2.2 กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย
- 2.3 กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
- 2.4 สร้างแบบสอบถามฉบับร่าง
- 2.5 นำแบบสอบถามเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และการใช้ภาษาโดยพิจารณาความสอดคล้องระหว่างนิยามศัพท์เฉพาะกับข้อคำถาม
- 2.6 ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญจากนั้นนำกลับไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบอีกครั้ง
- 2.7 นำแบบสอบถามไปหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของข้อคำถามแต่ละข้อผลการหาค่า IOC ได้ค่า IOC 1.00
- 2.8 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (try-out) กับนักศึกษาจำนวน 30 คนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ในสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นจากนั้นนำมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีการของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ เท่ากับ .87
- 2.9 จัดพิมพ์เป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปแจกนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างและเก็บรวบรวมแบบสอบถามที่นักศึกษาตอบเสร็จแล้วกลับคืนโดยผู้วิจัยได้ไปรับแบบสอบถามคืนจาก

นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวด้วยตนเองจากเป้าหมายการเก็บจำนวน 291 ฉบับได้รับคืนจำนวน 291 ฉบับคิดเป็นร้อยละ 100 ของจำนวนแบบสอบถามทั้งหมด

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ได้คืนมาทั้งหมดมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม และคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์จัดหมวดหมู่ลงรหัสและวิเคราะห์หาค่าทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปโดยการวิเคราะห์ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่เป็นกลุ่มตัวอย่างวิเคราะห์โดยการหาค่าสถิติพื้นฐานได้แก่ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)
2. ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) ต่อกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean: $\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ยกำหนดเกณฑ์ดังนี้ (บุญชมศรีสาอด, 2545, หน้า 103)

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.51 – 5.00	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด
3.51 – 4.50	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก
2.51 – 3.50	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง
1.51 – 2.50	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย
1.00 – 1.50	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) ต่อกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นจำแนกตามเพศ ชั้นปีที่ศึกษาและคณะที่ศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

3.1 การเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) จำแนกตามเพศวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบค่าที (t-test)

3.2 การเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา และคณะที่ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA: F-test) กรณีพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) โดยรวมและเป็นรายด้าน 4 ด้านคือ ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้ และด้านกลวิธีทางสังคม ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมาย การวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับ ดังนี้

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายและสมมุติฐานของการวิจัย ผู้วิจัยได้นำเสนอแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษาศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN)

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) โดยใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น โดยรวมและเป็นรายด้านได้แก่ คือ ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้ และด้านกลวิธีทางสังคม โดยหาค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) โดยใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นโดยรวม และในแต่ละด้าน จำแนกตาม เพศ ชั้นปีที่ศึกษา และขณะที่ศึกษา วิเคราะห์โดยใช้การทดสอบที สำหรับความคิดเห็นจำแนกตามเพศชายและเพศหญิง สำหรับความคิดเห็นจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา และขณะที่ศึกษาใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว ในกรณีพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ

ตอนที่ 4 การศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) จากแบบสอบถามปลายเปิดโดยวิธีการแจกแจงความถี่ และนำเสนอเชิงบรรยาย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN)

การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) จำแนกตามเพศ ชั้นปีที่ศึกษา และคณะที่ศึกษา โดยใช้ค่าความถี่ และร้อยละดังปรากฏในตารางที่ 1 ต่อไปนี้

ตาราง 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
- ชาย	171	58.4
- หญิง	120	41.6
รวม	291	100
2. ชั้นปีที่ศึกษา		
- ปีที่ 1	146	50.2
- ปีที่ 2	132	45.4
- ปีที่ 3	11	3.8
- ปีที่ 4	2	0.7
รวม	291	100
3. คณะที่ศึกษา		
- วิศวกรรมศาสตร์	127	43.6
- เทคโนโลยีสารสนเทศ	105	36.1
- บริหารธุรกิจ	59	20.3
รวม	291	100

จากตาราง 1 พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) ผู้เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย จำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 58.40 ที่เหลือเป็นนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) เพศหญิง จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 41.60

ด้านชั้นปีที่ศึกษาส่วนใหญ่ เป็นนักศึกษาที่ศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 43.6 คน เป็นนักศึกษาที่ศึกษาคณะบริหารธุรกิจ จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 36.1 และน้อยที่สุด เป็นนักศึกษาที่ศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 21.20

ด้านคณะที่ศึกษาส่วนใหญ่ เป็นนักศึกษาที่ศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 47.20 คน เป็นนักศึกษาที่ศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 31.60 และน้อยที่สุด เป็นนักศึกษาที่ศึกษาคณะบริหารธุรกิจ จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 20.3

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) โดยใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น โดยรวมและเป็นรายด้านได้แก่ คือ ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้ และด้านกลวิธีทางสังคม โดยหาค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) โดยแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังปรากฏในตารางที่ 2

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนตามความคิดเห็นของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) โดยรวม และรายด้าน

ด้าน	รายการ	n = 291		ระดับ
		$\bar{x}$	S.D.	
1.	ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์	3.34	0.56	ปานกลาง
2.	ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น	3.24	0.60	ปานกลาง
3.	ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้	3.32	0.62	ปานกลาง
4.	ด้านกลวิธีทางสังคม	3.50	0.70	ปานกลาง
รวม		3.33	0.62	ปานกลาง

จากตาราง 2 พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) มีความคิดเห็นต่อกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.33$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทุกด้าน ด้านสูงสุด ได้แก่ ด้านกลวิธีทางสังคม ($\bar{x}$

= 3.50) รองลงมาได้แก่ ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ($\bar{x} = 3.34$) ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้ ($\bar{x} = 3.32$) และ ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ($\bar{x} = 3.24$) ตามลำดับ

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนตามความคิดเห็นของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ จำแนกเป็นรายชื่อ

ข้อ	ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์	n = 291		ระดับ
		$\bar{x}$	S.D.	
1.	หาความหมายและวิธีการใช้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นใหม่จากพจนานุกรมญี่ปุ่น-ไทย	3.51	1.06	มาก
2.	หาความหมายและวิธีการใช้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นใหม่จากพจนานุกรมไทย-ญี่ปุ่น	3.44	1.08	ปานกลาง
3.	หาความหมายและวิธีการใช้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นใหม่จากพจนานุกรมญี่ปุ่น-ญี่ปุ่น	2.52	1.26	ปานกลาง
4.	เดาความหมายคำศัพท์ใหม่จากข้อความข้างเคียงหรือประโยคข้างเคียงของคำศัพท์ใหม่นั้นๆ	3.59	0.96	มาก
5.	เดาความหมายของคำศัพท์ใหม่ภาษาญี่ปุ่นจากภาษาท่าทางของผู้พูด	3.73	0.93	ปานกลาง
6.	หาความหมายของคำศัพท์ใหม่ภาษาญี่ปุ่นมันโดยวิธีแยกองค์ประกอบของคำ เช่น รากศัพท์ ความหมายของตัวอักษรคันจิ	3.11	1.23	ปานกลาง
7.	เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาญี่ปุ่นจากโปรแกรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นในคอมพิวเตอร์	3.22	1.18	ปานกลาง
8.	เปรียบเทียบคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	3.52	0.94	มาก
9.	เรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นใหม่ๆด้วยตนเอง	3.39	1.03	ปานกลาง
รวม		3.34	0.56	ปานกลาง

จากตาราง 3 พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) มีความคิดเห็นต่อกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.34 โดยรายชื่อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ข้อ 5 เดาความหมายของคำศัพท์ใหม่ภาษาญี่ปุ่นจากภาษาท่าทางของผู้พูด โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.73 รองลงมาได้แก่ ข้อ 4 เดาความหมายคำศัพท์ใหม่

จากข้อความข้างเคียง หรือประโยคข้างเคียงของคำศัพท์ใหม่นั้นๆ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.59 ส่วนรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากที่สุด ได้แก่ ข้อ 3 หาความหมายและวิธีการใช้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นใหม่จากพจนานุกรมญี่ปุ่น-ญี่ปุ่นมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.52

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนตามความคิดเห็นของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น จำแนกเป็นรายข้อ

ข้อ	ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น	n = 291		ระดับ
		$\bar{x}$	S.D.	
1.	ขีดเส้นใต้หรือทำเครื่องหมายหลักคำศัพท์ใหม่ๆ ในสมุดจด	3.26	1.24	ปานกลาง
2.	จดจำคำศัพท์โดยวิธีการแต่งคำศัพท์เหล่านั้นเป็นประโยค	3.04	1.08	ปานกลาง
3.	จัดเก็บคำศัพท์เป็นหมวดหมู่ เช่น คำศัพท์หมวดเสื้อผ้า หรือคำศัพท์หมวดอาหาร	2.97	1.06	ปานกลาง
4.	จัดเรียงคำศัพท์เป็นหมวดหมู่โดยเรียงลำดับตามตัวอักษร あ ถึง ん	2.81	1.25	ปานกลาง
5.	ทบทวนคำศัพท์ของคาบเรียนที่ผ่านมา	3.32	0.97	ปานกลาง
6.	ท่องจำคำศัพท์โดยการอ่านออกเสียงพร้อมความหมาย	3.68	0.99	มาก
7.	ท่องจำคำศัพท์ที่เป็นคำกริยาพร้อมกับคำช่วย	3.34	1.03	ปานกลาง
8.	ทำบัตรคำศัพท์เพื่อบันทึกความจำ	2.65	1.30	ปานกลาง
9.	จดจำคำศัพท์โดยการเขียนคำศัพท์นั้นหลายๆครั้ง	3.60	1.12	มาก
10.	ทดสอบการจำคำศัพท์ด้วยตนเอง	3.75	0.98	มาก
รวม		3.24	0.60	ปานกลาง

จากตาราง 4 พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) มีความคิดเห็นต่อกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.24 และรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือข้อที่ 10 ทดสอบการจำคำศัพท์ด้วยตนเอง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.75 รองลงมาได้แก่ ข้อ 6 ท่องจำคำศัพท์โดยการอ่านออกเสียงพร้อมความหมาย มีค่าเฉลี่ย

3.68 ส่วนรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากที่สุด ได้แก่ ข้อ 8 ทำบัตรคำศัพท์เพื่อบันทึกความจำ มีค่าเฉลี่ย 2.65

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนตามความคิดเห็นของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้ จำแนกเป็นรายข้อ

ข้อ	ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้	n = 291		ระดับ
		$\bar{x}$	S.D.	
1.	ใช้คำศัพท์ที่เรียนมาในการฟังหรือการพูดประโยคภาษาญี่ปุ่น	3.65	0.94	มาก
2.	ใช้คำศัพท์ที่เรียนมาในการอ่านหรือการเขียนประโยคภาษาญี่ปุ่น	3.69	0.91	มาก
3.	ใช้คำศัพท์ที่เรียนมาสื่อสารกับอาจารย์ชาวญี่ปุ่นได้เป็นอย่างดี	3.19	1.03	ปานกลาง
4.	นึกถึงคำศัพท์เป็นภาษาญี่ปุ่นเมื่อพบเห็นสิ่งต่างๆในชีวิตประจำวันได้	3.52	1.01	มาก
5.	สามารถนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นมาพูดหรือเขียนในชั้นเรียนอยู่เสมอ	3.32	1.05	ปานกลาง
6.	สามารถนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นมาพูดหรือเขียนนอกชั้นเรียน หรือสถานที่ต่างๆอยู่เสมอ	3.23	1.02	ปานกลาง
7.	อธิบายความหมายของคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น โดยการยกตัวอย่างเหตุการณ์และประโยคอย่างง่ายในการอธิบาย	3.12	1.08	ปานกลาง
8.	สามารถใช้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นที่เรียนมาในสถานประกอบการได้เช่น มีการเขียนวิเคราะห์เรื่องราวที่อ่าน	3.05	1.10	ปานกลาง
9.	บูรณาการคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นในการฟัง พูด อ่าน เขียนได้	3.13	1.06	ปานกลาง
10.	สังเกตปฏิกิริยาของคู่สนทนาเพื่อดูว่าสามารถใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องหรือไม่	3.27	1.06	ปานกลาง
รวม		3.32	0.62	ปานกลาง

จากตาราง 5 พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) มีความคิดเห็นต่อกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.32 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ารายข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ข้อ 2 ใช้คำศัพท์ที่เรียนมาในการอ่านหรือการเขียนประโยคภาษาญี่ปุ่น มีค่าเฉลี่ย 3.69 รองลงมา ได้แก่ ข้อ 1 ใช้คำศัพท์ที่เรียนมาในการฟังหรือการพูดประโยคภาษาญี่ปุ่น มีค่าเฉลี่ย 3.65 ตามลำดับ ส่วนรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากที่สุด ได้แก่ ข้อ 8 สามารถใช้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นที่เรียนมาในสถานประกอบการได้เช่น มีการเขียนวิเคราะห์เรื่องราวที่อ่าน มีค่าเฉลี่ย 3.05

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนตามความคิดเห็นของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) ด้านกลวิธีทางสังคม จำแนกเป็นรายข้อ

ข้อ	ด้านกลวิธีทางสังคม	n = 291		ระดับ
		$\bar{x}$	S.D.	
1.	ถามอาจารย์ผู้สอนเพื่อให้ได้มาซึ่งความหมายของคำเป็นภาษาไทย	3.62	1.03	มาก
2.	ถามอาจารย์ผู้สอนเพื่อถอดความหรือการให้ความหมายที่เหมือนกับคำใหม่	3.38	0.97	ปานกลาง
3.	ถามอาจารย์ผู้สอนเพื่อการใช้คำใหม่ในประโยค	3.44	1.00	ปานกลาง
4.	ถามเพื่อนร่วมชั้นเพื่อให้รู้ความหมายของคำศัพท์ใหม่เป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด	3.66	1.07	มาก
5.	ค้นพบความหมายของคำศัพท์ใหม่จากการทำกิจกรรมกลุ่ม	3.43	1.01	ปานกลาง
รวม		3.50	0.70	ปานกลาง

จากตาราง 6 พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) มีความคิดเห็นต่อกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ด้านกลวิธีทางสังคม โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.50 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า รายข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ข้อ 4 มีถามเพื่อนร่วมชั้นเพื่อให้รู้ความหมายของคำศัพท์ใหม่เป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด 3.66 รองลงมา ได้แก่ ข้อ 1 ถามอาจารย์ผู้สอนเพื่อให้ได้มาซึ่งความหมายของคำเป็นภาษาไทย 3.62 ตามลำดับ ส่วนรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับ

มากที่สุด ได้แก่ ข้อ 2 ถามอาจารย์ผู้สอนเพื่อถอดความหรือการให้ความหมายที่เหมือนกับคำใหม่ มีค่าเฉลี่ย 3.38

ตาราง 7 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามเพศ

ด้าน	รายการ	ชาย (n = 171)		หญิง (n = 120)	
		$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
1.	ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์	3.39	0.68	3.25	0.63
2.	ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น	3.22	0.73	3.26	0.76
3.	ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้	3.41	0.80	3.18	0.78
4.	ด้านกลวิธีทางสังคม	3.58	0.79	3.39	0.77
รวม		3.38	0.62	3.26	0.62

จากตาราง 7 พบว่า นักศึกษาเพศชายมีความคิดเห็นต่อกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.38 ส่วนนักศึกษาเพศหญิง พบว่า มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน ($\bar{x} = 3.26$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษาเพศชายและนักศึกษาเพศหญิงมีความคิดเห็นต่อกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ด้านกลวิธีทางสังคมมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58 และ 3.39 ตามลำดับ

ตาราง 8 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา

ด้าน	รายการ	ชั้นปีที่ 1 (n = 146)		ชั้นปีอื่นๆ (n = 145)	
		$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
1.	ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์	3.25	0.70	3.41	0.62
2.	ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น	3.19	0.74	3.28	0.74

3.	ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้	3.33	0.80	3.80	0.83
4.	ด้านกลวิธีทางสังคม	3.43	0.77	3.58	0.80
รวม		3.28	0.63	3.26	0.61

จากตาราง 8 พบว่า ส่วนใหญ่ นักศึกษามีความคิดเห็นต่อกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยที่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.28 รองลงมาได้แก่นักศึกษาชั้นปีอื่นๆ โดยมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.26

ตาราง 9 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามคณะที่ศึกษา

ด้าน	รายการ	วิศวกรรมศาสตร์ (n = 127)		เทคโนโลยีสารสนเทศ (n = 105)		บริหารธุรกิจ (n = 59)	
		$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
1.	ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์	3.29	0.66	3.31	0.61	3.46	0.75
2.	ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น	3.38	0.72	3.09	0.74	3.40	0.76
3.	ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้	3.33	0.85	3.25	0.70	3.44	0.85
4.	ด้านกลวิธีทางสังคม	3.56	0.77	3.35	0.76	3.64	0.83
รวม		3.33	0.63	3.23	0.55	3.46	0.69

จากตาราง 9 พบว่า นักศึกษาที่มีความคิดเห็นต่อกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นมากที่สุด ได้แก่นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ โดยมีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลางคือ 3.46 รองลงมาได้แก่นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน โดยมีค่าเฉลี่ย 3.33 ส่วนคณะที่มีความคิดเห็นต่ำที่สุดได้แก่นักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.23

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) โดยใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นโดยรวม และในแต่ละด้าน จำแนกตาม เพศ ชั้นปีที่ศึกษา

และคณะที่ศึกษา วิเคราะห์โดยใช้การทดสอบที สำหรับความคิดเห็นจำแนกตามเพศชายและเพศหญิง สำหรับความคิดเห็นจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา และคณะที่ศึกษาใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว ในกรณีพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ

3.1 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่มีต่อความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา จำแนกตามเพศ

ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) จำแนกตามเพศ โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน

ด้าน	รายการ	ชาย (n = 171)		หญิง (n = 120)		t	p
		$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
1.	ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์	3.39	0.68	3.25	0.63	1.78	1.44
2.	ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ด้านทักษะการพูด	3.22	0.66	3.26	0.68	-.41	0.97
3.	ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้	3.41	0.80	3.18	0.78	2.37	0.44
4.	ด้านกลวิธีทางสังคม	3.58	0.79	3.39	0.77	1.96	0.59
รวม		3.37	0.62	3.05	0.62	1.60	0.97

จากตาราง 10 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อ กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) จำแนกตามเพศ พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อต่อกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน

3.2 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อกลวิธีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา

ตาราง 11 ผลการเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) ตามความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา

ด้าน	แหล่งความแปรปรวน	df	F	p	Sheffe'
1. ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์	ระหว่างกลุ่ม	2	1.570	0.211	
	ภายในกลุ่ม	288			
	รวม	290			
2.ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น	ระหว่างกลุ่ม	2	0.007*	0.935	ชั้นปีที่1 และชั้นปีที่ 2
	ภายในกลุ่ม	288			
	รวม	290			
3.ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้	ระหว่างกลุ่ม	2	0.119	0.731	
	ภายในกลุ่ม	288			
	รวม	290			
4. ด้านกลวิธีทางสังคม	ระหว่างกลุ่ม	2	0.073	0.787	
	ภายในกลุ่ม	287			
	รวม	290			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	0.146	0.702	
	ภายในกลุ่ม	287			
	รวม	290			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 11 นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มีความคิดเห็นต่อกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา พบว่า โดยภาพรวม นักศึกษาที่ศึกษาในระดับชั้นต่างกัน มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อทำการเปรียบเทียบเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาในระดับชั้นต่างกันมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ส่วนด้าน

ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้ และด้านกลวิธีทางสังคม นักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.3 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อกลวิธีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) จำแนกตามคณะที่ศึกษา

ตาราง 12 การทดสอบความแตกต่างของคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของอาจารย์ที่สอนภาษาญี่ปุ่นตามความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น จำแนกเป็นรายคู่ ตามคณะที่ศึกษา

ด้าน	คณะ	คณะ	MD	S.D. Er.	p
ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์	วิศวกรรมศาสตร์	เทคโนโลยีสารสนเทศ	-.02700	.08793	.759
		บริหารธุรกิจ	-.17470	.10504	.097
	เทคโนโลยีสารสนเทศ	วิศวกรรมศาสตร์	.02700	.08793	.759
		บริหารธุรกิจ	-.14770	.10847	.174
	บริหารธุรกิจ	วิศวกรรมศาสตร์	.17470	.10504	.097
		เทคโนโลยีสารสนเทศ	.14770	.10847	.174
ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น	วิศวกรรมศาสตร์	เทคโนโลยีสารสนเทศ	.18918	.09765	.054
		บริหารธุรกิจ	-.12162	.11664	.298
	เทคโนโลยีสารสนเทศ	วิศวกรรมศาสตร์	-.18918	.09765	.054
		บริหารธุรกิจ	.31080*	.12045	.010*
	บริหารธุรกิจ	วิศวกรรมศาสตร์	.12162	.11664	.298
		เทคโนโลยีสารสนเทศ	.31080*	.12045	.010*
ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้	วิศวกรรมศาสตร์	เทคโนโลยีสารสนเทศ	.06291	.10602	.553
		บริหารธุรกิจ	-.13577	.12664	.285
	เทคโนโลยีสารสนเทศ	วิศวกรรมศาสตร์	-.06291	.10602	.553
		บริหารธุรกิจ	-.19868	.13078	.130
	บริหารธุรกิจ	วิศวกรรมศาสตร์	.13577	.12664	.285
		เทคโนโลยีสารสนเทศ	.19868	.13078	.130

ด้านกลวิธีทางสังคม วิศวกรรมศาสตร์	เทคโนโลยีสารสนเทศ		.21422*	.10371	.040*
		บริหารธุรกิจ	-.07217	.12388	.561
	เทคโนโลยีสารสนเทศ	วิศวกรรมศาสตร์	-.21422*	.10371	.040*
		บริหารธุรกิจ	-.28639*	.12793	.026*
	บริหารธุรกิจ	วิศวกรรมศาสตร์	.07217	.12388	.561
		เทคโนโลยีสารสนเทศ	.28639*	.12793	.026*
รวม	วิศวกรรมศาสตร์	เทคโนโลยีสารสนเทศ	.09850	.08179	.229
		บริหารธุรกิจ	-.13256	.09770	.176
	เทคโนโลยีสารสนเทศ	วิศวกรรมศาสตร์	-.09850	.08179	.229
		บริหารธุรกิจ	-.23106*	.10090	.023*
	บริหารธุรกิจ	วิศวกรรมศาสตร์	.13256	.09770	.176
		เทคโนโลยีสารสนเทศ	.23106*	.10090	.023*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 12 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยกลวิธีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) จำแนกตามคณะที่ศึกษา โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ได้ตั้งไว้ว่า กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ในแต่ละด้านและโดยรวมแตกต่างกัน

เมื่อทำการเปรียบเทียบเป็นรายคู่พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 1 คู่ ได้แก่คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ และคณะบริหารธุรกิจ โดยนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับสูงว่านักศึกษาคณะเทคโนโลยีมีผลดีมีเดีย

นอกจากนี้ เมื่อทำการเปรียบเทียบเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น นักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อทำการเปรียบเทียบเป็นรายคู่พบว่า มีความแตกต่างกันจำนวน 1 คู่ ได้แก่นักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ และคณะบริหารธุรกิจ โดยนักศึกษาคณะเทคโนโลยีมีผลดีมีเดีย มีความคิดเห็นอยู่ในระดับสูงว่า นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ

และด้านกลวิธีทางสังคม นักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อทำการเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่า มีความแตกต่างกันจำนวน 2 คู่ ได้แก่

คู่ที่ 1 นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์กับคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับสูงกว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ

คู่ที่ 2 นักศึกษาคณะคณะบริหารธุรกิจ กับคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับสูงกว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ

ส่วนรายด้านที่เหลือไม่มีความแตกต่างกันมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 4 การศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) จากแบบสอบถามปลายเปิดโดยวิธีการแจกแจงความถี่ และนำเสนอเชิงบรรยาย

การวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็น และข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) ที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 291 คน ได้ให้ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ตาราง 13 ค่าความถี่ ร้อยละของคะแนนความคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่อกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN)

ลำดับ	ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ	ความถี่	ร้อยละ
1	อาจารย์ควรสอนโดยใช้กิจกรรมที่หลากหลายมากกว่านี้	42	35.90
2	อาจารย์ควรทวนคำศัพท์ที่ยากซ้ำบ่อยๆ	34	29.04
3	ควรมีกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการฟัง และการเขียนมากกว่านี้	25	21.40
4	อาจารย์ควรมีกิจกรรมนอกห้องเรียนที่หลากหลายเพื่อฝึกให้นักศึกษาใช้คำศัพท์ในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน	16	13.66
	รวม	117	100

จากตาราง 13 ผลการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และการจัดลำดับความถี่ (Frequency) ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นต่อกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ได้เสนอแนะว่า อาจารย์ควรสอนโดยใช้กิจกรรมที่หลากหลายมากกว่านี้ รองลงมาคือ อาจารย์ควรทวนคำศัพท์ที่ยากซ้ำบ่อยๆ และน้อยที่สุดคือ ต้องการให้อาจารย์เน้นทำกิจกรรมนอกห้องเรียนให้มากกว่านี้

บทที่ 5

บทสรุป

การวิจัย เรื่อง “กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN)” ในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ด้านความรู้เกี่ยวกับศัพท์ ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น

ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้ ด้านกลวิธีทางสังคม จำแนกตามเพศ คณะ และชั้นปีที่ศึกษา

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น กรุงเทพมหานคร ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 1200 คน ซึ่งสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นได้มีการจัดการเรียนการสอนนักศึกษาจำนวน 3 คณะ ได้แก่ คณะบริหารธุรกิจ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 291 คนได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Stratified Random Sampling Technique)

เครื่องมือที่ใช้ครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม โดยจำแนกออกเป็น 2 ตอน ดังต่อไปนี้ ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น แบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check Lists) ได้แก่ เพศ คณะ และชั้นปีที่ศึกษา ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 34 ข้อ โดยเป็นคำถามที่ครอบคลุมเนื้อหา 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้เกี่ยวกับศัพท์ ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้ ด้านกลวิธีทางสังคม

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเอง จากเป้าหมายการเก็บจำนวน 291 ฉบับ ได้รับคืน 291 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 ของจำนวนแบบสอบถามทั้งหมด

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามมาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป โดยการวิเคราะห์ตามลำดับ ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น วิเคราะห์โดยการหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

2. ข้อมูลเกี่ยวกับกลวิธีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาศาสนาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean : $\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ย

3. การเปรียบเทียบกลวิธีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาศาสนาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) จำแนกตามเพศและคณะที่ศึกษา วิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.1 กลวิธีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาศาสนาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) จำแนกตามเพศ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบค่า ท (t-test)

3.2 กลวิธีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาศาสนาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) จำแนกตามคณะที่ศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA: F-test) กรณีพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการศึกษากลวิธีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาศาสนาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) พบว่านักศึกษามีกลวิธีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.33$) โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ($\bar{x} = 3.34$) ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ($\bar{x} = 3.24$) ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้ ($\bar{x} = 3.32$) และ ด้านกลวิธีทางสังคม ($\bar{x} = 3.50$) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ปรากฏผลดังนี้

1.1 ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) มีความคิดเห็นต่อกลวิธีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยรายชื่อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ข้อ 5 เดาความหมายของคำศัพท์ใหม่ภาษาญี่ปุ่นจากภาษาท่าทางของผู้พูด รองลงมาได้แก่ ข้อ 4 เดาความหมายคำศัพท์ใหม่จากข้อความข้างเคียงหรือประโยคข้างเคียงของคำศัพท์ใหม่นั้นๆ

1.2 ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) มีความคิดเห็นต่อกลวิธีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และรายชื่อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือข้อที่ 18 ทดสอบการจำคำศัพท์ด้วยตนเอง รองลงมาได้แก่ ข้อ 6 ท่องจำคำศัพท์โดยการอ่านออกเสียงพร้อมความหมาย ส่วนรายชื่อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากที่สุด ได้แก่ ข้อ 8 ทำบัตรคำศัพท์เพื่อบันทึกความจำ

1.3 ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้ พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) มีความคิดเห็นต่อกลวิธีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้

โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ารายข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ข้อ 2 ใช้คำศัพท์ที่เรียนมาในการอ่านหรือการเขียนประโยคภาษาญี่ปุ่น รองลงมา ได้แก่ ข้อ 1 ใช้คำศัพท์ที่เรียนมาในการฟังหรือการพูดประโยคภาษาญี่ปุ่นตามลำดับ ส่วนรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากที่สุด ได้แก่ ข้อ 8 สามารถใช้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นที่เรียนมาในสถานการณ์ประกอบการได้เช่น มีการเขียนวิเคราะห์เรื่องราวที่อ่าน

1.4 ด้านกลวิธีทางสังคม พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) มีความคิดเห็นต่อกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ด้านกลวิธีทางสังคม โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า รายข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ข้อ 4 มีถามเพื่อนร่วมชั้นเพื่อให้รู้ความหมายของคำศัพท์ใหม่เป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด รองลงมา ได้แก่ ข้อ 1 ถามอาจารย์ผู้สอนเพื่อให้ได้มาซึ่งความหมายของคำเป็นภาษาไทยตามลำดับ ส่วนรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากที่สุด ได้แก่ ข้อ 2 ถามอาจารย์ผู้สอนเพื่อถอดความหรือการให้ความหมายที่เหมือนกับคำใหม่

1. ผลการเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) โดยจำแนกตามเพศ พบว่านักศึกษามีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น โดยภาพรวมและรายด้านทั้ง 4 ด้าน ไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ได้ตั้งไว้ว่า นักศึกษาเพศชายและนักศึกษาเพศหญิงมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) ในแต่ละด้านและโดยรวมแตกต่างกัน

2. ผลการเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) โดยจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษาพบว่า โดยภาพรวม นักศึกษาที่ศึกษาในระดับชั้นปีที่ 1 และชั้นปีอื่นๆ มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อทำการเปรียบเทียบเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาในระดับชั้นปีที่ 1 และชั้นปีอื่นๆ มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ส่วนด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้ และด้านกลวิธีทางสังคม นักศึกษาไม่มีความคิดเห็นแตกต่างกัน

3. ผลการเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) โดยจำแนกตามคณะที่ศึกษา โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ได้ตั้งไว้ว่า กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ในแต่ละด้านและโดยรวมแตกต่างกัน

เมื่อทำการเปรียบเทียบเป็นรายคู่พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 1 คู่ ได้แก่ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ และ คณะบริหารธุรกิจ โดยนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับสูงกว่า นักศึกษา คณะเทคโนโลยีมีสถิติเดียว

นอกจากนี้ เมื่อทำการเปรียบเทียบเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น นักศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อทำการเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่า มีความแตกต่างกันจำนวน 1 คู่ ได้แก่ นักศึกษา คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ และ คณะบริหารธุรกิจ โดยนักศึกษา คณะเทคโนโลยีมีสถิติเดียว มีความคิดเห็นอยู่ในระดับสูงกว่า นักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ

และด้านกลวิธีทางสังคม นักศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อทำการเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่า มีความแตกต่างกันจำนวน 2 คู่ ได้แก่

คู่ที่ 1 นักศึกษา คณะวิศวกรรมศาสตร์ กับ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยนักศึกษา คณะวิศวกรรมศาสตร์ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับสูงกว่า นักศึกษา คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ

คู่ที่ 2 นักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ กับ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับสูงกว่า นักศึกษา คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ

ส่วนรายด้านที่เหลือไม่มีความแตกต่างกันมีนัยสำคัญทางสถิติ

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นต่อกิจกรรมการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ได้เสนอแนะว่า อาจารย์ควรสอนโดยใช้กิจกรรมที่หลากหลายมากกว่านี้ รองลงมาคือ อาจารย์ควรทวน คำศัพท์ที่ยากซ้ำบ่อยๆ และน้อยที่สุดคือ ต้องการให้อาจารย์เน้นทำกิจกรรมนอกห้องเรียนให้มากกว่านี้

อภิปรายผล

จากสรุปผลการวิจัยมีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปรายผลการวิจัยดังนี้ จากผลการวิจัยกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษา วิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Gadessy , 1979) กล่าวว่าคำศัพท์มีความสำคัญยิ่งกว่าโครงสร้างทางไวยากรณ์เพราะคำศัพท์เป็น พื้นฐานของการเรียนภาษา หากผู้เรียนมีความรู้เรื่องคำศัพท์ ก็สามารถนำคำศัพท์มาสร้างเป็นหน่วยที่ใหญ่กว่าเช่น วลี ประโยค และ เรียงความ แต่หากไม่เข้าใจคำศัพท์ก็ไม่สามารถเข้าใจหน่วยทางภาษา ที่ใหญ่กว่าได้เลย ดังนั้นในบรรดาองค์ประกอบทั้งหลายของภาษา “คำ” เป็นสิ่งที่เรารู้จักมากที่สุด ภาษาก็คือการนำคำมารวมกัน (A language is a collection of words) ด้วยเหตุนี้ นักศึกษาเล็งเห็น ถึงความสำคัญของกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น เพราะนักศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีไทย

ญี่ปุ่นส่วนมากไม่เคยเรียนภาษาญี่ปุ่นมาก่อน แต่ทั้งนี้ก็ทำให้นักศึกษาบางคนอาจจะยังไม่ทราบวิธีการใช้ เนื่องจากยังไม่มีความรู้และความเข้าใจในเรื่องของกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น นอกจากนี้ ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏผลดังนี้

1.1 ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ พบว่านักศึกษามีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะนักศึกษาใช้การเดาความหมายคำศัพท์ใหม่จากข้อความข้างเคียง หรือประโยคข้างเคียงของคำศัพท์ใหม่นั้นๆ ซึ่งสอดคล้องกับ Langan (2002) ที่ได้กล่าวว่าคำศัพท์เป็นส่วนสำคัญและจำเป็นในการติดต่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ การรู้คำศัพท์อย่างมากมายจะทำให้เราเป็นได้ทั้งผู้เขียน ผู้อ่าน ผู้พูด และผู้ฟังที่ดี ตรงข้ามหากเรารู้คำศัพท์น้อยจะทำให้อ่านได้ช้า และเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ไม่ดี เขากล่าวถึงคำที่ไม่รู้ความหมายว่าไม่จำเป็นต้องหยุดอ่าน เพื่อหาความหมายจากพจนานุกรม บ่อยครั้งที่เราสามารถหาความหมายของคำ โดยพิจารณาจากบริบท (context) นั่นคือคำหรือประโยคแวดล้อมจะเป็นเครื่องช่วย (clues) ให้เรารู้ความหมายของคำ การใช้ context clues เป็นวิธีเพิ่มพูนคำศัพท์ที่ดีเยี่ยม และจากคำที่ไม่คุ้นเคยก็จะกลายเป็นคำอาจเป็น ดังนั้นการเดาความหมายจึงเป็นสิ่งที่แรกที่นักศึกษาส่วนใหญ่นิยมใช้อันเนื่องมาจากเป็นวิธีการที่ง่ายและไม่มีความซับซ้อน นอกจากนี้นักศึกษามีการเปรียบเทียบคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สาเหตุนี้น่าจะเป็นเพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของนักศึกษาทุกคน และมีระยะเวลาที่ศึกษายาวนานตั้งแต่เด็กดังนั้นจึงมีความเคยชิน และเลือกใช้ในการเปรียบเทียบกับภาษาอังกฤษเพื่อหาความหมายเพิ่มเติมจากความหมายภาษาไทย Gu & Johnson (1996) ได้ให้ความเห็นว่าผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนนั้น จะมีกลวิธีการเรียนของตนเอง โดยเลือกเอากลวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับความสามารถและความต้องการของตนเอง และสามารถใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น พบว่านักศึกษามีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะนักศึกษาทดสอบการจำคำศัพท์ด้วยตนเอง และท่องจำคำศัพท์โดยการอ่านออกเสียงพร้อมความหมาย ซึ่งสอดคล้องกับ Joyce & Weil (1996) ได้กล่าวไว้ว่าการที่บุคคลจะจำสิ่งใดได้นั้น จะต้องเริ่มจากการรับรู้สิ่งนั้นหรือการสังเกตสิ่งนั้นอย่างตั้งใจ และเชื่อมโยงกับสิ่งที่รู้แล้วหรือจำได้ ดังนั้นจึงมีแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนการสอนเพื่อนำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ซึ่ง รวมถึงยังสอดคล้องกับที่ Ellis (1994) กล่าวไว้ว่า การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียนนั้น เกิดจากการที่ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง และสามารถนำไปสู่การช่วยให้ผู้เรียนจดจำคำศัพท์ได้มากยิ่งขึ้น อีกด้วย อาจเป็นเพราะการทดสอบการจำคำศัพท์ด้วยตนเอง และการอ่านออกเสียงพร้อมความหมายเป็นหนึ่งในกลวิธีเรียนรู้คำศัพท์ที่ผู้เรียนเลือกใช้เพื่อให้เกิดประสิทธิผลในการจำคำศัพท์ได้มากขึ้น

1.3 ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้พบว่านักศึกษามีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะการใช้คำศัพท์ที่เรียนมาในการอ่านหรือการเขียน รวมถึงการฟังหรือการพูดประโยคภาษาญี่ปุ่น ซึ่งสอดคล้องกับที่ (กาเดซซี่ , 1979) ได้กล่าวไว้ว่าคำศัพท์มีความสำคัญกว่าโครงสร้างทางไวยากรณ์ เพราะคำศัพท์เป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา หากผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ก็จะสามารถนำคำศัพท์มาสร้างเป็นหน่วยคำที่ใหญ่กว่าเช่น วลี ประโยค เป็นต้น แต่ถ้าหากผู้เรียนไม่เข้าใจคำศัพท์ก็จะไม่สามารถสร้างหน่วยคำที่ใหญ่กว่าได้เลย ดังนั้นจึงอาจเป็นเหตุผลที่นักศึกษาพยายามนำคำศัพท์ไปใช้เป็นพื้นฐานของการสร้างประโยคเพื่อการสื่อสาร และเพื่อให้เกิดความรู้และความเข้าใจในภาษาญี่ปุ่นมากขึ้น นอกจากนี้ (วิลกินส์, 1972) ได้กล่าวไว้ว่าการเรียนภาษาไม่ว่าจะเป็นภาษาใดก็ตาม ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ในภาษานั้นๆ ทั้งในด้านความหมาย และการนำไปใช้ เนื่องจากทุกภาษาจะมีองค์ประกอบที่สำคัญดังกล่าวเหมือนกัน ถ้าผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ในภาษาเป้าหมายไม่เพียงพอ ผู้เรียนก็ประสบปัญหาในการใช้ภาษาเป้าหมายในการสื่อความหมายในด้านความคิด ความรู้สึก และความต้องการของตนเอง กล่าวคือการที่มีความรู้คำศัพท์ไม่เพียงพอ ส่งผลให้มีทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียนอยู่ในเกณฑ์ต่ำ

1.4 ด้านกลวิธีทางสังคม พบว่า นักศึกษามีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ด้านกลวิธีทางสังคม โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งอาจเป็นเพราะนักศึกษามีการสอบถามอาจารย์ผู้สอนถึงความหมายของคำศัพท์เพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลง และเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในคำศัพท์นั้นๆ ดังที่ สมศักดิ์ (2542) กล่าวว่า การถามคือการคือการบูรณาการเพื่อพัฒนาไปสู่การคิดไตร่ตรอง (Reflective Thinking) และโครงสร้างกระบวนการคิดช่วยให้ผู้เรียนได้ไตร่ตรองความเข้าใจของตน และสามารถนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงและการปรับปรุงการเรียนรู้ การคิดและการสอน ดังนั้นการถามจึงเป็นเสาหลักที่สำคัญสำหรับค้นคว้าหาคำตอบ เพราะกระบวนการถามจะทำให้ขยายทักษะความคิด ทำความเข้าใจให้แจ่มแจ้ง

ข้อเสนอแนะ

จากผลวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้นำมาพิจารณาและมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลวิจัยไปใช้

1.1 เนื่องจากผลวิจัยพบว่า กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ในรายชื่อที่ต่ำสุดคือ หาความหมายและวิธีการใช้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นใหม่จากพจนานุกรมญี่ปุ่น-ญี่ปุ่น ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจาก นักศึกษาอาจไม่คุ้นชินกับการใช้พจนานุกรมญี่ปุ่น-ญี่ปุ่นเท่าที่ควร เนื่องด้วยพจนานุกรมญี่ปุ่น-ญี่ปุ่นนั้นน่าจะเหมาะสำหรับผู้ที่มีความคุ้นเคยกับภาษาญี่ปุ่นมาในระดับหนึ่งแล้ว

แต่ในขณะที่นักศึกษาส่วนใหญ่ของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นนั้นยังเป็นผู้เพิ่งเริ่มต้นศึกษาได้ในเวลาไม่นานจึงอาจทำให้ขาดทักษะ และมีความคุ้นชินไม่พอที่จะใช้พจนานุกรมญี่ปุ่น-ญี่ปุ่นได้

1.2 ความต้องการกลวิธีในการสอน ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ที่มีระดับค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ทำบัตรคำศัพท์เพื่อบันทึกความจำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะรายวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) นั้นเป็นเพียงวิชาบังคับรายวิชาหนึ่งที่อยู่ในหลักสูตรของนักศึกษา ในขณะที่นักศึกษายังมีรายวิชาหลักอื่นๆซึ่งเป็นรายวิชาของสาขาวิชา หรือวิชาเอกของนักศึกษาเองทำให้นักศึกษาเลือกจัดลำดับความสำคัญให้ในรายวิชานั้นๆมากกว่ารายวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN) และส่งผลให้นักศึกษาเลือกที่จะใช้กลวิธีการจดจำคำศัพท์วิธีอื่นๆแทนการทำบัตรคำศัพท์เพราะใช้เวลาน้อยกว่า หรืออาจทำได้ง่ายกว่าเพื่อที่จะไม่กระทบกับเวลาที่ใช้ทบทวนหรือศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมในรายวิชาอื่นๆ

1.3 ความต้องการกลวิธีในการสอน ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้ ที่มีรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ สามารถใช้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นที่เรียนมาในสถานประกอบการได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาในชั้นปีที่ 1-2 ยังไม่มีโอกาสได้ไปทำงานในสถานประกอบการจริง ทำให้ยังไม่มีประสบการณ์และความรู้ในเรื่องของคำศัพท์ที่ต้องใช้ในสถานประกอบการต่างๆ

1.4 ความต้องการกลวิธีในการสอน ด้านกลวิธีทางสังคม ที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ถามอาจารย์ผู้สอนเพื่อถอดความหรือการให้ความหมายที่เหมือนกับคำใหม่ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอาจารย์ประจำรายวิชามีอาจารย์ชาวญี่ปุ่นอยู่เป็นจำนวนมาก จึงทำให้นักศึกษาอาจจะเกิดความไม่มั่นใจว่าจะได้คำตอบที่ต้องการอันเนื่องมาจากอุปสรรคทางการสื่อสารในเรื่องของความแตกต่างทางด้านภาษารวมถึงส่วนหนึ่งอาจจะเขินอายเพราะกลัวจะใช้ภาษาผิดในตอนที่ถูกคุยกับอาจารย์

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น กับนักศึกษาของมหาวิทยาลัยอื่นๆที่มีการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาญี่ปุ่น

2.2 ควรมีการวิจัยกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ในรูปแบบเชิงลึก เช่น ศึกษาว่ากลวิธีในการเรียนรู้คำศัพท์วิธีใดที่ทำให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด เพื่อนำไปต่อยอดรวมถึงค้นหากลวิธีการเรียนคำศัพท์ใหม่ๆที่เหมาะสมกับผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นและมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้นต่อไป

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กรกนก ภู่อำ (2555) การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการอ่านและความรู้คำ ศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ศึกษาสาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. (2539). แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544). กรุงเทพฯ : สำนักนายกรัฐมนตรี

จตุพร เพชรแก้ว. (2546). การใช้กลวิธีลิ้นซ์เพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ ความคงทนในการจำ และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ (การสอนภาษาอังกฤษ). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ชัยสิทธิ์ ศิลาเดช. (2540). การพัฒนาแฟ้มสะสมงานในการประเมินผลการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่3. ปริญญานิพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร

ชีริน ชุมวรฐายี และ สิตา มุสิก. (2557) ประสิทธิภาพของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการจดจำ คำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

ณภัทริน เกาพาน ลดาวัลย์ วัฒนบุตร สุณี สาริตานันต์ และสกล สรเสนา (2553) การศึกษาผลของการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำ จากภาพประกอบ ตามแนวทฤษฎีหุปัญญา สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนธีรภาดาทเทคโนโลยี จังหวัดร้อยเอ็ด วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม; ว.มร. ม. ปีที่ 5 ฉบับที่ 3 : กันยายน - ธันวาคม 2554

ญาณกร สุทัศนมาลี และ สุนทร สืบคำ. (2552) “การสอนโดยกระตุ้นให้นักศึกษาตั้งคำถาม” สาขาวิชา วิศวกรรมเกษตร คณะวิศวกรรมศาสตร์และอุตสาหกรรมเกษตร มหาวิทยาลัยแม่โจ้

ธีราภรณ์ พลายเล็ก. (2555) การศึกษาลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของ
นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร ได้รับทุนอุดหนุนจาก
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ปีงบประมาณ 2555

นราวดี พันธุ์นรา. (2548) ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยเดาความหมายของคำศัพท์จาก
บริบท ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีปทุม ได้รับ
ทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยศรีปทุม ปีการศึกษา 2548

พัชรีวรรณ ม.รัตนพล. (2541). การศึกษาลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พรพิศ งามพงษ์. (2557) คำศัพท์พื้นฐานภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3
สาขาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา กรุงเทพมหานคร.

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น. คู่มือนักศึกษาประจำปีการศึกษา 2557. กรุงเทพมหานคร, 2557.

ส.วาสนา ประवालพุกซ์และคณะ. (2542) “การศึกษาสภาพปัญหาและความสำเร็จในการ
จัดการเรียนการสอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น”
งานวิจัยอุดหนุนจากสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ปีงบประมาณ
2542.

สุรีย์ จงสภาพรสิทธิ์. (2543). การศึกษาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหา
บัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สุภาภรณ์ สุวรรณโอภาส. (2553) กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาเยอรมันของผู้เรียนไทยในภาคใต้
สนับสนุนโดยกองทุนวิจัยคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
ปีงบประมาณ 2553

สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ. (2545). 21 วิธีจัดการเรียนรู้ : เพื่อพัฒนากระบวนการคิด.
กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.

สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2545). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

สมศักดิ์ สีนธระเวชญ์. (2542) ยุทธศาสตร์การสอน. วารสารวิชาการ 2(2): 17-26.

สมศักดิ์ สีนธระเวชญ์. (2542) ยุทธศาสตร์การสอน (ต่อ). วารสารวิชาการ 2(3): 10-21.

สมสวรรณค์ พันธุ์เทพ. (2540). การนำวิธีการสอนแบบมุ่งประสิทธิผลไปใช้เพื่อเพิ่มพูน ความสามารถ
ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ความเข้าใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษและ
บรรยากาศในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์
มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

พะเยา พรหมเทศ. (2549). การใช้การสอนภาษาที่เน้นคำศัพท์เพื่อเพิ่มพูนความรู้คำศัพท์และ ความ
เข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับก้าวหน้า. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์
มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2545). พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน.

อาวุธ วาจาสัตย์.(2533). การศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.รายงานการวิจัย,สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แออรอน โค ทอง เชียง. (2548). กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในการอ่านภาษาอังกฤษในบริบทตาม
ธรรมชาติของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

อรุณี อรุณเรือง. (2549). ผลของการใช้แนวทางการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ
แบบใช้คำศัพท์เป็นหลักต่อความสามารถในการใช้ภาษาทั่วไปและความสามารถในการใช้
คำศัพท์ของผู้เรียน. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์ดุษฎีบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

Berne, J. I., & Blachowich, C. L. Z. (2008). What reading teachers say about vocabulary instruction: Voices from the classroom. *The Reading Teacher*, 62(4), 314–323.

Brown, H. (1989). *Principal of Language Learning and Teaching*. (3d ed).
Cambridge : Prentice Hall International (London) Ltd.

Cohen, A.D. (1987). The use of verbal and imagery mnemonics in second language vocabulary learning. *Studies in second language acquisition*. 9: 43-62.

Cook, V. (2001). *Second language learning and teaching*. (3rd ed.) London: Arnold.

Demme, Silke., et al. (1999). *Deutschland –fremd und vertraut: Ein Lern und Lehrmaterial für fortschrittene amerikanische Studierende des Deutschen als Fremdsprache*.Jena:Friedrich-Schiller-Universität.

Eill et al., (2004), p.443 “the regularity of symbol-sound mappings makes hiragana an exceputionally transparent orthography ”

Ellis, R, Tanaka, Y., & Yamazaki, A. (1994). Classroom interaction, comprehension, and the acquisition of L2 word meanings. *Language Learning*

Ghadessy,Mohsen. (1979). "Word Lists and Material Preparation: A New Approach".
English Teaching Forum.17 (1):24-27."

Gu, Yangqi. (2003). Vocabulary learning in a second language : person, task, context and strategies.

Gu, Y., & Johnson, R. K. (1996). Vocabulary learning strategies and language learning outcomes. *Language Learning*, 46, 643-697.

- Hamer, J. F. & Blance, M. H. A. (1989). *Bilingual and bilingualism*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Helbig, Gerhard, et al. (2001). *Deutsch als Fremdsprache : Ein internationales Handbuch*. Berlin/Newyork, de Gruyter.
- Intaraprasert, C. (2004). EST students and vocabulary learning strategies: A preliminary investigation. Retrieved April, 12, 2010,
- Katz, L., & Frost, R. (1992). Reading in different orthographies: The orthographic depth hypothesis. In R. Frost & L. Katz (Eds.), *Orthography, phonology, morphology, and meaning* (pp. 67-84). Amsterdam: New Holland.
- Krashen, S. D. and Terrel, T. D. (1983). *The Natural Approach Language Acquisition in the Classroom*. U. K. : Pergamon Press
- Mattisson J. (2011). Using TPR Method in Teaching English Adjectives. Retrieved July 20, 2013
- Miller, G., & Gildea, P. (1987). How children learn words. *Scientific American*.
- Mohd. Sahandri Gani Hamzah. (2009). Vocabulary learning strategies of Iranian undergraduate EFL students and its relation of their vocabulary size. *European Journal of Social Sciences*-Volume 11.
- National Institute of Child Health and Human Development, (2004)
- National Standards in Foreign Language Education Project, (1999)
- Nation, I.S.P. (1990). *Teaching and learning vocabulary*. New York : Newbury House Publishers.

O'Malley, J. Michael and Chamot, Anna Uhl. (1990). Learning strategies in second language acquisition. New York : Cambridge University press.

Oxford, R. and Ehrman, M. (1988). "Psychological Type and Adult Language Learning Strategies : A Pilot study ". Journal of Psychological Type. 196.

Oxford Rebecca L.(1990). Language Learning Strategies: What Every Teacher Should Know.New York: Newbury House Publisher.

Joyce, B., &Weil, M.(1996). Model of Teaching. (5 ed.) Needham Heights,MA : Allyn & Bacon

Langan, John (2002). Reading and Study Skills. 7th ed. Boston : McGraw-Hill,

Rampillon, Ute. (1996). Lerntechniken im Fremdsprachunterricht Handbuch : "Forum Sprache" 3.überarbeitete Auflage. München: Hueber

Richard,Jack C. (1976). The role of the vocabulary teaching.TESOL. Quarterly. Vol.10/1.

Rubin, J. (1981). "Study of Cognitive Processes in Second language learning". Applied Linguistic. 2 (January 1981) : 118-131.

Rubin, J., and Thompson, I. (1994). How to be a more successful language learner : Toward learner autonomy. (2nd ed.). Boston, MA: Heinle & Heinle.

Schmech, Ronald R. (1988). An introduction to strategies and styles. In R. R. Schmech (ed), Learning strategies and learning styles. Pp 3-20. New York : Plenum press.

Schmitt, N. (1997). Vocabulary learning strategies. In N. Schmitt and M. McCarthy (Eds.), *Vocabulary : Description, Acquisition and Pedagogy*. (PP. 207-208). Cambridge: Cambridge University Press.

Schmitt, N. (2000). *Vocabulary in language teaching*. New York: Cambridge University Press.

Stern, H.H. (1992). *Issues and Options in language Teaching*. London, Oxford University Press.

Stevick, E. W. (1982). *Teaching and learning language*. Cambridge : Cambridge University Press

Stewick, Earl W. (2001). *Language Learning Teaching and Larning English*. London:Longman Group Limited.

Wang Dakun & Simon Gieve. (2008). *Learning environments and the use of vocabulary learning strategies. A Case study of Chinese learners*

Willkins, D. (1972). *Linguistics in language teaching*. OUP.

TNI

ภาคผนวก

TNI

ภาคผนวก ก

เอกสารเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

TNI

สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา
สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
1771/1 ถนนพัฒนาการ
สวนหลวง กรุงเทพมหานคร
10250

8 ธันวาคม 2557

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย
เรียน อ.บัณฑิต อนุญาหงษ์
สิ่งที่แนบมาด้วย แบบประเมินการหาค่าความสอดคล้อง (ค่าIOC) ของข้อคำถามแต่ละข้อในแบบสอบถาม

ด้วย ข้าพเจ้า นายธนพล อรรถเอี่ยม อาจารย์ประจำแผนกภาษาญี่ปุ่น ปัจจุบันกำลังทำวิจัยเพื่อศึกษา
กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ปีงบประมาณ 2557 เรื่อง “กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น
ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN)”

จึงพิจารณาเห็นว่า อ.บัณฑิต อนุญาหงษ์ อาจารย์ประจำแผนกภาษาอังกฤษ สำนักวิชา
พื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ความสามารถที่จะให้
คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ต่อการสร้างเครื่องมือวิจัยเพื่อศึกษาการการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น
ได้เป็นอย่างดี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้เกียรติเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยดังกล่าว
ขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ธนพล อรรถเอี่ยม)

อาจารย์ประจำแผนกภาษาญี่ปุ่น
สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา

สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา
สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
1771/1 ถนนพัฒนาการ
สวนหลวง กรุงเทพมหานคร
10250

8 ธันวาคม 2557

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย
เรียน อ.กรทิพย์ รัตนภุมมะ
สิ่งที่แนบมาด้วย แบบประเมินการหาค่าความสอดคล้อง (ค่าIOC) ของข้อคำถามแต่ละข้อในแบบสอบถาม

ด้วย ข้าพเจ้า นายธนพล อรรถเอี่ยม อาจารย์ประจำแผนกภาษาญี่ปุ่น ปัจจุบันกำลังทำวิจัยเพื่อศึกษา
กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ปีงบประมาณ 2557 เรื่อง “กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น
ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN)”

จึงพิจารณาเห็นว่า อ.บัณฑิต อนุญาหงษ์ อาจารย์ประจำแผนกภาษาอังกฤษ สำนักวิชา
พื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ความสามารถที่จะให้
คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ต่อการสร้างเครื่องมือวิจัยเพื่อศึกษาการการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น
ได้เป็นอย่างดี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้เกียรติเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยดังกล่าว
ขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

TNI

(ธนพล อรรถเอี่ยม)

อาจารย์ประจำแผนกภาษาญี่ปุ่น
สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา

สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา
สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
1771/1 ถนนพัฒนาการ
สวนหลวง กรุงเทพมหานคร
10250

8 ธันวาคม 2557

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย
เรียน อ.อารยา หงษ์จินดาเกศ
สิ่งที่แนบมาด้วย แบบประเมินการหาค่าความสอดคล้อง (ค่าIOC) ของข้อคำถามแต่ละข้อในแบบสอบถาม

ด้วย ข้าพเจ้า นายธนพล อรรถเอี่ยม อาจารย์ประจำแผนกภาษาญี่ปุ่น ปัจจุบันกำลังทำวิจัยเพื่อศึกษา
กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ปีงบประมาณ 2557 เรื่อง “กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น
ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN)”

จึงพิจารณาเห็นว่า อ.บัณฑิต อนุญาหงษ์ อาจารย์ประจำแผนกภาษาอังกฤษ สำนักวิชา
พื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ความสามารถที่จะให้
คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ต่อการสร้างเครื่องมือวิจัยเพื่อศึกษาวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น
ได้เป็นอย่างดี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้เกียรติเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยดังกล่าว
ขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

TNI

(ธนพล อรรถเอี่ยม)

อาจารย์ประจำแผนกภาษาญี่ปุ่น
สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามความคิดเห็นกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (JPN)

TNI

แบบสอบถามกลวิธีเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

คำชี้แจง

- ★โปรดตอบคำถามต่อไปนี้ อย่างครบถ้วนทุกข้อ และตอบตามความเป็นจริงให้มากที่สุด คำตอบของท่านไม่มีผลกระทบต่อตัวท่านแต่อย่างใดทั้งสิ้น
- ★โปรดตอบคำถามทุกข้ออย่างสมบูรณ์ อย่าเว้นข้อหนึ่งข้อใดไว้ มิฉะนั้น ข้อมูลที่ได้รับจะเสียหาย

ตอนที่ 1 ด้านข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง โปรดเติมใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง □ ที่กำหนดให้

1. เพศ
 - ☐ ชาย
 - ☐ หญิง
2. ชั้นปีที่ศึกษา
 - ☐ ปีที่ 1
 - ☐ ปีที่ 2
 - ☐ ปีที่ 3
 - ☐ ปีที่ 4
3. คณะ
 - ☐ วิศวกรรมยานยนต์
 - ☐ เทคโนโลยีมีัลติมีเดีย
 - ☐ บริหารธุรกิจ

**ตอนที่ 2 ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้
ด้านกลวิธีทางสังคม**

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้แต่ละข้อแล้วใส่เครื่องหมาย ☒ ลงในช่องว่าง ☐ ตรง
กับระดับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

5	หมายถึง	ใช้บ่อยที่สุด
4	หมายถึง	ใช้บ่อย
3	หมายถึง	ใช้ปานกลาง
2	หมายถึง	ใช้น้อย
1	หมายถึง	ไม่เคยใช้เลย

รายการประเมิน	ระดับการประเมิน				
	5	4	3	2	1
ด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์					
1.หาความหมายและวิธีการใช้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นใหม่จากพจนานุกรมญี่ปุ่น-ไทย					
2.หาความหมายและวิธีการใช้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นใหม่จากพจนานุกรมไทย-ญี่ปุ่น					
3.หาความหมายและวิธีการใช้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นใหม่จากพจนานุกรมญี่ปุ่น-ญี่ปุ่น					
4.เดาความหมายคำศัพท์ใหม่จากข้อความข้างเคียง หรือประโยคข้างเคียงของคำศัพท์ใหม่นั้นๆ					
5.เดาความหมายของคำศัพท์ใหม่ภาษาญี่ปุ่นจากภาษาท่าทางของผู้พูด					
6.หาความหมายของคำศัพท์ใหม่ภาษาญี่ปุ่นมันโดยวิธีแยกองค์ประกอบของคำ เช่น รากศัพท์ ความหมายของตัวอักษรคันจิ					
8.เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาญี่ปุ่นจากโปรแกรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นในคอมพิวเตอร์					
9.เปรียบเทียบคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษ					
10.เรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นใหม่ๆด้วยตนเอง					
ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น					
1.ขีดเส้นใต้หรือทำเครื่องหมายหลักคำศัพท์ใหม่ๆในสมุดจด					
2.จดจำคำศัพท์โดยวิธีการแต่งคำศัพท์เหล่านั้นเป็นประโยค					
3.จัดเก็บคำศัพท์เป็นหมวดหมู่ เช่น คำศัพท์หมวดเสื้อผ้า หรือคำศัพท์หมวดอาหาร					
4.จัดเรียงคำศัพท์เป็นหมวดหมู่โดยเรียงลำดับตามตัวอักษร あ ถึง ん					

5. ทบทวนคำศัพท์ของคาบเรียนที่ผ่านมา					
รายการประเมิน	ระดับการประเมิน				
	5	4	3	2	1
6. ท่องจำคำศัพท์โดยการอ่านออกเสียงพร้อมความหมาย					
7. ท่องจำคำศัพท์ที่เป็นคำกริยาพร้อมกับคำช่วย					
8. ทำบัตรคำศัพท์เพื่อบันทึกความจำ					
9. จดจำคำศัพท์โดยการเขียนคำศัพท์นั้นหลายๆครั้ง					
10. ทดสอบการจำคำศัพท์ด้วยตนเอง					
ด้านการนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นไปใช้					
1. ใช้คำศัพท์ที่เรียนมาในการฟังหรือการพูดประโยคภาษาญี่ปุ่น					
2. ใช้คำศัพท์ที่เรียนมาในการอ่านหรือการเขียนประโยคภาษาญี่ปุ่น					
3. ใช้คำศัพท์ที่เรียนมาสื่อสารกับอาจารย์ชาวญี่ปุ่นได้เป็นอย่างดี					
4. นึกถึงคำศัพท์เป็นภาษาญี่ปุ่นเมื่อพบเห็นสิ่งต่างๆในชีวิตประจำวันได้					
5. สามารถนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นมาพูดหรือเขียนในชั้นเรียนอยู่เสมอ					
6. สามารถนำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นมาพูดหรือเขียนนอกชั้นเรียน หรือสถานที่ต่างๆอยู่เสมอ					
7. อธิบายความหมายของคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น โดยการยกตัวอย่างเหตุการณ์และประโยค อย่างง่ายในการอธิบาย					
8. สามารถใช้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นที่เรียนมาในสถานการณ์ประกอบกันได้					
9. บูรณาการคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นในการฟัง พูด อ่าน เขียนได้					
10. สังเกตปฏิกิริยาของคู่สนทนาเพื่อดูว่าสามารถใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องหรือไม่					
ด้านกลวิธีทางสังคม					
1. ถามอาจารย์ผู้สอนเพื่อให้ได้มาซึ่งความหมายของคำเป็นภาษาไทย					
2. ถามอาจารย์ผู้สอนเพื่อถอดความหรือการให้ความหมายที่เหมือนกับคำใหม่					
3. ถามอาจารย์ผู้สอนเพื่อการใช้คำใหม่ในประโยค					
4. ถามเพื่อนร่วมชั้นเพื่อให้รู้ความหมายของคำศัพท์ใหม่					
5. ค้นพบความหมายของคำศัพท์ใหม่จากการทำกิจกรรมกลุ่ม					

ตอนที่ 3

ด้านความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

ข้อคิดเห็นสำหรับกลวิธีเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น

ข้อเสนอแนะ

ขอขอบคุณในความร่วมมือ
ผู้วิจัย

TNI

THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

ภาคผนวก ค

ประวัติย่อผู้วิจัย

TNI

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล	ธนพล อรรถเอี่ยม
วัน เดือน ปีเกิด	19 มีนาคม 2533
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	112/25 ม.3 ถ.บางกรวย-ไทรน้อย ต.วัดชลอ อ.บางกรวย นนทบุรี 11130
สถานที่ทำงาน	1771/1 สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ถนนพัฒนาการ สวนหลวง กรุงเทพฯ 10250 โทร. 02-7632600 ต่อ 2834
ตำแหน่งงาน	อาจารย์ประจำแผนกภาษาญี่ปุ่น
ประวัติการศึกษา	อ.บ. (ภาษาญี่ปุ่น) มหาวิทยาลัยศิลปากร

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล	วิภาณี เฟื่องเนตร
วัน เดือน ปีเกิด	2 มิถุนายน 2526
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	42/33 ซอย 143 ถนน นวมินทร์ แขวงนวลจันทร์ เขตบึงกุ่ม กทม. 10230
สถานที่ทำงาน	1771/1 สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ถนนพัฒนาการ สวนหลวง กรุงเทพฯ 10250 โทร. 02-7632600 ต่อ 2834
ตำแหน่งงาน	อาจารย์ประจำแผนกภาษาอังกฤษ

ประวัติการศึกษา

- Certificate in Academic Writing, University of Queensland, Australia
- ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษธุรกิจ) มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ
- M.A.A., Central Queensland University, Australia
- กศ.ม. (บริหารการศึกษา) มหาวิทยาลัยนเรศวร
- D. Prof., (Transdisciplinary Study), Central Queensland University, Australia